ஞானரதம்

ஞானரதம்

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

விற்பனையாளர்

பாரதி புத்தக நிலையம்

மதுரை

பாரதி மலர் 7.

முதற் பதிப்பு: நவம்பர், 1955.

வெளியிடுவோர்:
கன்னித் தமிழ்ப் பதிப்பகம்,
மதுரை.

ரூ. 1—4—0.

அச்சிட்டோர்: பீப்பிள்ஸ் பிரஸ், மதுரை—55

ராஜாஜி

முன்னுரை.

—:·:—

இப் புஸ்தகத்தில் பாரதியார் எடுத்த விஷயங்கள் மிகப் பெரியவை. விஷயங்களின் கவுரவம் ஒருபுற மிருக்க, தற்காலத்தில் தமிழ் வாசகநடை எவ்வா றிருக்க வேண்டுமென்பதை, பாரதியார் எழுதிய இச் சிறு புஸ்தகத்தில் கண்டு கற்கலாம். அர்த்த புஷ்டி யில்லாத அரற்றலின்றி, சொன்னதையே சொல்லி, பக்கங்கள் நிறைப்பது மின்றி, ஸ்படிகம் போன்ற தெளிவும் வைரம்போன்ற உறுதியும் பெற்று இலக் கணப்பிழைகள் ஒழிந்த பேச்சுத்தமிழையே எவ்வாறு ஆழ்ந்த கருத்துக்களை எழுதவும் சித்திரிக்கவும் உப யோகப்படுத்தலாம் என்பதை பாரதியார் வசன நடை யில் நாம் பார்க்கலாம். தமிழுக்குள் கிடக்கும் எல்லை யற்ற சக்தியையும் லாகவத்தையும் பாரதியார் எழுத் துக்களில் தமிழ் மக்கள் பார்த்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பயன்கொண்ட கற்பனா சக்தியும், கொழுந்துவிட்டெரியும் நாட்டன்பும், விசாலமான தரும ஞானமும், நோவாத ஹாஸ்யரஸமும் தமிழ்த் தாயின் செல்வக்குழந்தை, வரப்பிரஸாதர், பாரதியார் எழுதிய இந்நூலில் ஜ்வலிப்பதை அனுபவிக்கலாம்.

8—3—36. ச. இரா.

முதல் பதிப்பின் முகவுரை

புஸ்தகமெழுதினால் அதற்கு முகவுரையெழுதித் தீரவேண்டுமென்ற ஸம்பிரதாயம் ஒன்றிருக்கிறது. உலகத்தில் எந்த வேலை செய்யப் போனாலும் 'ஸம்பிரதாயம்' என்ற தொல்லை யொன்று வந்து முன்னே நிற்கிறது. ஆனால், நான் இதை அதிகமாக நீட்டிப் படிப்பவர்களை ஆயாசப்படுத்த உத்தேசமில்லை. ஒரே வார்த்தைமட்டிலும் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதாவது: இந்நூல் நானாக எழுதினதில்லை. எல்லாம் நடத்தும் பரமாத்மா ஞானதீர மில்லாத ஏழையேனைக்கொண்டு ஞானரதத்தில் ஏற்றினான். எத்தனையோ விநோதங்களில் இதுவு மொன்று. எனவே, இதிலுள்ள குற்றங்குறைகளுக்கு நான் பொறுப்பாளியில்லை.

இன்னுமொரு சிறிய செய்தி. இதில் ஒரு பகுதி பத்திரிகையில் வெளிப்பட்டபோது, எனக்கு மிகுந்த உற்சாக முண்டாகும்படி தூண்டிக் கடிதமெழுதிய எனது நண்பர் மஹேசகுமார சர்மாவுக்கு பகிரங்கமாக எனது நன்றியும் மதிப்பும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இவருடைய கல்வியையும் அறிவுத்தெளிவையும் ரஸிகத்தன்மையையும் தமிழ் நாட்டாருக்குப் பலமுறை நன்கு திருஷ்டாந்தப்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறார். ஆதலின், அதையெல்லாம் பற்றி விரிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆனாலும், இப்படிப்பட்ட பண்டிதர்களைத் தமிழ் நாட்டார் போதியபடி ஆதரவு செய்து அவர்களை வேறு ஸாதாரணப் பிரவிருத்திகளில் மனம் செலுத்தாதபடி காத்துக்கொள்ளவில்லையென்ற குறை என் மனதிலிருக்கிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தை யொட்டி அதனையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லித் தீர்த்துவிட்டேன். வந்தேமாதரம்.

ஸௌம்ய,
தை, 15,
புதுச்சேரி.

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

ஞானரதம்

பீடிகை

பின்மாலைப் பொழுது. திருவல்லிக்கேணி, வீரராகவமுதலி தெருவில் கடற்பாரிசத்தை நோக்கியிருக்கும் ஓர் வீட்டு மேடையின் மீது சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டு ஓர் மஞ்சத்தின் மீது படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனந்தகரமான கடற்காற்று, நான் படுத்திருந்த முன்னறையிலே நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும், கண்ணாடிச் சாளரங்களின் மூலமாகவும், புறக்கதவு நிலைகளின் மூலமாகவும், வந்து நிரம்பிய வண்ணமாக இருந்தது. அந்தக் காற்றும் பின்மாலை யொளியும் கலந்ததினால் உண்டாகிய தெளிவும் இன்பமும் என்னால் கூறி முடியாது. "ஆஹா! இப்போது போய் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு, நேர்த்தியான ஒரு குதிரை வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு, கடற்கரை யோரமாகத் தெற்கே அடையாற்றுக்குப் போய்,—வழியெல்லாம் காளிதாஸனுடைய சாகுந்தலத்தையேனும், அல்லது ஓர் உபநிஷத்தையேனுங் கொண்டுபோய்ப் படித்து இன்பமடைந்துகொண்டே திரும்பினால் நல்லது" என்ற சிந்தனை உண்டாயிற்று. ஆனால், என்னிடம் குதிரை வண்டி கிடையாது என்ற விஷயம் அப்பொழுதுதான் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

"அடடா! மிகுந்த செல்வம் இல்லாததனால், உலகத்தில் பல விதமாகிய இழிவான இன்பங்கள் மட்டுமல்ல, உயர்ந்த இன்பங்கள்கூடப்பெறுவதற்குத் தடை ஏற்படுகிறதே!" என்று எண்ணினேன். அப்பொழுது, என் மனம்—"மூடா, ஸகல மனிதர்களிடத்திலும், ஈசன் ஞானம் என்பதோர் தெய்வீக ரதத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றார். அது விரும்பிய திசைக்கெல்லாம் போய் விரும்பிய காட்சிகளையெல்லாம் பார்த்து வரக் கூடிய வல்லமை உடையது; அதைப் பயன்படுத்தி இன்பமடையாமல் எந்த நிமிஷத்திலும் உன்னைக் கீழே தள்ளித் தீங்கு செய்யக்கூடியதாகிய இழிய மர வண்டியிலே ஏன் விருப்பம் கொள்கிறாய்?" என்றது. உடனே ஞானமாகிய ரதத்தைக்கொண்டு தயார் செய்து வைக்கும்படி எனது சேவகனாகிய "சங்கற்ப"னிடம் கட்டளை யிட்டேன். ரதம் வந்து நின்றது. அதில் ஏறிக் கொண்டேன். ஆனால் எனது ஞானரதம் மற்றவர்களுடையதைப் போல் அத்தனை தீவிரம் உடையதன்று. எளிதாக நெடுந்தூரங் கொண்டுபோகத் தக்கதும் அன்று. கொஞ்சம் நொண்டி. என்ன செய்யலாம்? இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு தானே காரியங் கழிக்க வேண்டும்? ஆகவே, அந்த ரதத்தின் மீது ஏறிக் கொண்டேன். அதிலேறி நான் கண்டுவந்த காட்சிகளும் அவற்றின் அற்புதங்களுமே இந்தப் புஸ்தகத்தில் எழுதப்படுகின்றன.

—::—

முதல் அத்தியாயம்

உபசாந்தி லோகம்

(கவலையற்ற பூமி.)

எனது ஞானத்தேரை நோக்கி "இந்த க்ஷணமே என்னை, துக்கமில்லாத பூமி எங்கேனும் உளதாயின், அங்கு கொண்டுபோ" என்று ஏவினேன். ஆகா! இந்த ரதத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தும், இத்தனை நாள் எனக்குக் கவலையும், மன உளைச்சலும் இல்லாதிருக்க வழி தெரியாமல் போய்விட்டதே! எத்தனை நாள் எனது மனம் தூண்டிற்புழுவைப் போலத் துடித்துக் கொண்டிருக்க, அதை நிவிருத்திசெய்வதற்குயாதொரு உபாயமும் அறியாமல் பரிதவித்திருக்கின்றேன். அம்மம்மா! இந்த உலகத்துக் கவலைகளை நினைக்கும்போதே நெஞ்சம் பகீரென்கிறது. அவற்றுக்குள்ள விஷசக்தியை என்னென்பேன்? ஒருவனது முகத்திலுள்ள அழகையும், குளிர்ச்சியையும், இளமையையும் இந்தக் கவலைகளே அழித்து விடுகின்றன. கண்களின் ஒளியை மாற்றிப் பசலையும்,உடல்நிறம் மங்குதலும் உண்டாக்கி விடுகின்றன. நெற்றியிலே வரிகளும், கன்னங்களிலே சுருங்கல்களும், இந்த நீசக் கவலைகளினாலேயே ஏற்படுகின்றன. எனது தொண்டையின் இனிய குரல் போய், கடூரமான கரகரப்புச் சத்தம் உண்டாகிறது. மார்பிலும், தோளிலும் இருந்த வலிமை நீங்கிப்போய் விடுகிறது. இரத்தம் விரைவாக ஓடுதலின்றி, மாசு

நீரோடை போல மந்தம் அடைகின்றது. கால்களில் தீவிரமில்லாமற் போய்விடுகிறது. கவலைகள் என்ற விஷ ஜந்துக்கள் ஒருவனுடைய சரீரத்தை உள்ளூர அரித்து விடுகின்றன. சரீரத்தை மட்டுமா? அறிவையும் பாழாக்குகின்றன. மறதியை அதிகப்படுத்தி விடுகின்றன. முக்கியமான செய்திகளெல்லாம் நல்ல சந்தர்ப்பத்திலே நினைவிற்குவராமல் போய்விடுகின்றன. படித்த படிப்பெல்லாம் பாலைவனத்திலே பெய்த மழைபோலே நிஷ்பலனாய் விடுகின்றது. அறிவிலே பிரகாசமில்லாமல், எப்போதும் மேகம் படர்ந்தது போலாய்விடுகிறது. யோசனை தட்டுகிறது. ஐயோ! இந்தக் கவலைகளாகிய சிறிய சிறிய விஷப் பூச்சிகளுக்குள்ள திறமை வைத்திய சாஸ்திர நிபுணர்கள் கூறும் மஹா கொடூரமான — கண்ணுக்குத் தெரியாத — நோய்ப் பூச்சிகளுக்குக் கூடக் கிடையாது.

"ஞானரதமே, நீ நம்மை இப்போது கவலையென்பதே இல்லாத உலகத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்" என்று கட்டளையிட்டேன். அப்போது மனம் வந்து ரதத்தைத் தடுத்துக்கொண்டது. "அது அத்தனை சுகமான உலகமன்று. கவலை இல்லாமலிருந்தால் மட்டும் போதுமா? வேறு, இன்பங்கள் அனுபவிக்கக்கூடிய இடம் ஏதேனும் தமக்குத் தோன்றவில்லையா? கவலையே இல்லாத இடத்தில் சுகமும்இராது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. மேலும்,—மேலும்,—என்னவோ; இன்ன காரணமென்று சொல்ல முடியாது. ஆனல்

அங்கு போவதில் எனக்குப் பிரியமில்லை'' என்று மனம் கூறிற்று.

நான் கோபத்துடன், "சீச்சீ! பேதை மனமே, உனக்கு ஓயாமல் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் வேதனைகளையும் உளைச்சல்களையும் கண்டு இரங்கி, நான் உன்னைச் சிறிது நேரமேனும் அமைதி யுலகத்திற்குக் கொண்டுபோய் வைத்துத் திரும்பலாம் என்று உத்தேசித்தேன். இதற்கு நீயே ஆட்க்ஷேபம் சொல்ல வருகிறாய்?'' என்று கண்டித்தேன். மனம் பிணங்குதல் மாறாமல் மறுபடியும் எதிர்த்து நின்றது.

எனக்கு இந்த மனம் என்ற மோஹினியிடத்தில் காதல் அதிகமுண்டு. ஆதியில் எவ்வாறு இந்த மோகம் உண்டாயிற்றுஎன்பதை இங்கே விஸ்தரிக்கமுடியாது. அது ரஹஸ்யம். ஆனால், நாளேற நாளேற நான் வேறு இந்த மனம் வேறு என்ற த்வைத சிந்தனையே பெரும்பாலும் மறந்துபோகும் வண்ணமாக எனக்கு இம் மோஹினியிடத்தில்பிரேமை மிகுந்து போய்விட்டது. இந்த மனம் படும் பாடுகளைக் கண்டு பொறுக்காமலே தான் நான் சாந்திலோக தரிசனத்திலே விருப்பம் கொண்டேன். இப்போது மனம் அந்த யோசனையில் நிஷ்காரணமாக வெறுப்புக் கொள்வதைக் கண்டு எனக்குத் திகைப்பும், இரக்கமும், கோபமும் கலந்து பிறந்தன. எவ்வளவோ விதங்களில் மனத்தைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றேன். மனம் பின்னும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஒரேயடியாக மூடச் சாதனை சாதிக்கத்

தொடங்கிற்று. எனக்கு இன்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. பிறகு, ஓரே நிச்சயத்துடன், "மனமே, நான் இந்த விஷயத்தில் உன் பேச்சைக் கேட்கவே மாட்டேன். உன்னுடைய நன்மையைக் கருதியே நான் செய்கிறேன்.—ஞான ரதமே, உடனே புறப் படு" என்றேன்.

அடுத்த நிமிஷத்தில் உபசாந்தி பூமிக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

நெடிதோங்கி வளர்ந்த கோட்டைச் சுவர் வாயி லிலே போய் ரதம் நின்றுவிட்டது. நான் தூரத்தி லிருந்தே அந்தக் கோட்டையைப் பார்க்க முடிந்ததா யினும், எனது ஞானத்தேர் போனவுடன் அந்த வாயிற் கதவுகள் தாமே திறந்து விடும் என்று எண்ணி னேன். அவ்வாறு திறக்கவில்லை. என்ன ஆச்சரியம்! ஞானத்தேர்கூட நுழைய முடியாதபடி அத்தனை பரி சுத்தமானதா இந்த லோகம் என்று வியப்புற்றேன். எனது மனமோ முன்னைக்காட்டிலும் ஆயிர மடங்கு அதிகமாக நடுங்கத் தொடங்கிற்று. அதற்கு என்னி டம் பேசக்கூட நாவெழவில்லை. கோட்டை வாயிலுக்கு வெளியே ஒரு வாயில்காப்பான் உருவின கத்தியுடன் நின்று கொண்டிருந்தான். நெருப்பு நிறங் கொண் டதும், இமயமலையைக்கூட ஓரே வெட்டில் பொடிப் பொடியாகச் செய்து விடுமென்று தோன்றியதுமாகிய அந்த வாளின்மீது "விவேகம்" என்று கண்ணைப் பறிக்கக்கூடிய ஜோதி யெழுத்திலே எழுதப் பட்டு

இருந்தது. வாயில் காப்பான்:—"யார் அது? எங்கு வந்தாய்?" என்றான்.

நான் அவனுக்கு வந்தனம் கூறிவிட்டு, "உபசாந்தி லோகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பலா மென்ற எண்ணத்துடன் வந்தேன்" என்று சொன்னேன். அதைக் கேட்டு அவன் கடகடவென்று குலுங்கக் குலுங்க நகைக்க லாயினன்.

"ஏனையா சிரிக்கிறீர்?" என்று கேட்டேன். அவன் மறுமொழி கூறாமல் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஏழை மனமோ நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அதிக திகிலுறுவ தாயிற்று. எனக்கு மிகவும் திகைப்புண் டாய்விட்டது. எனவே, கோபத்துடன் வாயில் காப் பானை நோக்கி "ஏனப்பா, உள்ளே போகலாமா? கூடாதா? ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிடு. கலகல வென்று சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே!" என்று கேட்டேன்.

அதற்கு வாயில் காப்பான், "உனக்கும் உபசாந் திக்கும் வெகுதூரம்" என்று தனது வாய்க்குள் ளேயே (ஆனால் எனது செவியிலே படும்படி) முணு முணுத்து விட்டுப் பிறகு "கோபங் கொள்ளாதே அப்பா; நீ உபசாந்தி லோகத்தை ஏதோ நாடகசாலை போலக் கருதிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்ப உத்தேச மிருப்பதாகக் கூறியது எனக்கு நகைப்பை உண்டாக் கிற்று. சாதாரணமாக, இவ்வுலகத்துக்கு வருபவர்கள் திரும்ப வெளியே போகும் வழக்கம் கிடையாது" என்று இரைந்து கூறினன்.

"அது சரி, உள்ளே நாங்கள் பிரவேசிக்கலாமா, கூடாதா? தயவு செய்து சொல்லும்."

"நீ சாதாரணமாகப் பிரவேசிக்கலாம். இது ஸகல ஜீவர்களுக்கும் தாய்வீடு. இங்கு வரக்கூடாது என்று எந்த ஜீவனையும் தடுக்க எனக்கு அதிகாரமில்லை. ஆனால் வைராக்கியக் கோட்டையைக் கடந்து உள்ளே செல்லும் உரிமை உன்னுடன் வந்திருக்கும் மனம் என்ற பொய்ப் பொருளுக்குக் கிடையாது. அது உள்ளே போகுமானால், அக்கினி லோகத்திலே பிர வேசித்த பஞ்சுப் பொம்மை போல நாசமடைந்து விடும்!" என்றான்.

மனம் ஆரம்பத்திலேயே உபசாந்தி லோகம் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன் நடுங்கத் தொடங்கிய தற்கும்,அது என்னை அங்கு போகவேண்டாமென்று பிரார்த்தனைகள் செய்ததற்கும், கோட்டையருகே வந்தவுடன் தர்ம தேவதையின் முன் வந்து நிற்கும் கொடுங்கோலரசரைப் போல் நிலைமயங்கி அதற்கு அளவுகடந்த திகிலுண்டானதற்கும் காரணம் இன்னது என்பதை இப்போதுதான் அறிந்தேன். அப்பால் அந்த உலகத்திற் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்ற விருப் பம் எனக்கு நீங்கிப் போய்விட்டது. மனத்தினிடம் வைத்திருந்த மோஹத்தால், அதைக் கொன்றுவிட்டு நான் இன்பமடைவதில் பிரியங் கொள்ளவில்லை.

"என்னை இப்போது என்ன செய்யச் சொல்லு கிறீர்?" என்று வாயில்காப்பானிடம் கேட்டேன்.

அதற்கு அவன் "மானுடா, மனம் இறந்த பிறகுதான் உபசாந்தியுண்டு; அது இருக்கும் வரையில், கவலைகள் நீங்கி இருக்கலாம் என்ற எண்ணம் வீண். கவலைகளாகிய அசுரர்களை இடைவிடாது பெற்றுத் தள்ளிக் கொண்டே இருக்கும் தாய் மனமேயாகும். உனக்கு அந்தப் பொய்யரக்கியிடம் இன்னும் ப்ரேமை தீரவில்லை. பக்குவம் வந்தபிறகு, நீ தானே இங்கு வந்து சேரலாம். இப்போது போய் வா" என்று சொன்னான். திடீரென்று அந்தக் கோட்டை, வாயில் காப்பான், எல்லாம் மறைந்து போய்விட்டது. அரை க்ஷணம் கண்ணிருட்சி உண்டாயிற்று. பிறகு கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். மறுபடி, வீரராகவ முதலி தெருவில், முன்னே கூறப்பட்ட வீட்டு மாடியில், தனியே கட்டிலில் நான் படுத்துக்கொண்டிருப்பதையும், கடற் பாரிசத்தினின்றும் இனிய காற்று வீசிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டேன்.

" சரி, போனது போகட்டும். இந்த உபசாந்திப் பேறு நமக்கு இப்போது கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், பாதகமில்லை. ஏழை மனத்தைக் கொன்றுவிட்டு நாம் மட்டும் தனியே இன்பமுற விரும்புவதும் நன்றி கெட்ட செய்கை யாகுமல்லவா? அதன் கவலைகளையும், உளைச்சல்களையும் பற்றி யோசித்தேனே யொழிய அதன் மூலமாக எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் பெரிய பெரிய நன்மைகளைச் சிந்தித்தேனில்லை. எனக்கு உலக வாழ்க்கையே இந்த மனத்தினால் தானே எய்

திற்று. இதை ஈசனென்றே சொல்லத்தகும். மேலும், எனக்கு அதையும், அதற்கு என்னையும் காட்டினும் உயிர்த்துணைவர் யார் இருக்கிறார்கள்? அதற்குத் துரோகம் செய்யலாமா? எத்தனை கோடி கவலைகள் இருப்பினும் பெரிதில்லை. மனம் செத்து நான் தனியே வாழ்வதாகிய உபசாந்தி லோகம் எத்தனை அரிதாயிருப்பினும், அது எனக்கு வேண்டாம்" என்று தீர்மானம் செய்துகொண்டேன். "உபசாந்தி என்று கத்தும் மனிதர்களை உலகத்தார் பிரமஞானிக ளென்றும், மஹாரிஷிகளென்றும் புகழ்கிறார்களே! அந்த மனிதர்களெல்லாம் மூடர்களும், துரோகிகளு மாவார்களென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று சொல்லிக் கொண்டேன்.

நான் இவ்வாறு ஆலோசிப்பதை அறிந்து கொண்ட மனம், "அப்பாடா!" என்று பெருமூச்சு விட்டு, தன் நடுக்கமெல்லாம் தீர்ந்து ஆறுதலுட னிருந்தது. எனக்கும் ஸந்தோஷம் உண்டாயிற்று. எனது மனமோஹினிக்கு ஓர் முத்தங்கொடுத்தேன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

கந்தர்வ லோகம்

(இன்ப வுலகம்)

மறுநாள் மனத்தினிடம், "இப்போது, எங்கே போகலாம்?" என்று கேட்டேன்.

"துன்பக் கலப்பற்ற இன்பங்கள் நிறைந்திருக்கும் உலகத்திற்குப் போய் வருவோமே" என்றது.

"நன்று கூறினை" என நான் மகிழ்ச்சி பாராட்டி, அப்பால் முன்போலவே எனது ஞானத்தேரில் ஏறிக் கந்தர்வ லோகத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே கண்ட காட்சிகளையும், அனுபவித்த போகங்களையும் என்னால் கூடியவரையும் உள்ளது உள்ளவாறு கீழே எழுதுகிறேன். அந்தப் போகங்களிற் சில, தற்காலத்தில் நமது தேசத்து ஜனங்களால் மதிக்கப்பெறும் ஆசார தர்மங்களுக்கு விரோதம் என்று நம்மவர் கருதுவார்களாயின், அதன் பொருட்டு, என்மீது பழிகூறலாகாது. இந்த பாரத தேசத்தில் தற்காலத்திலே வாழும் அடிமை ஜனங்கள் "இந்த இன்பம் அதர்மமானது, அந்தச்செய்கை அகாரியமானது" என்று தர்மப்பிரசங்கங்கள் செய்யும்போது, உண்மையாகவே எனக்கு நகைப்புண்டாகிறது. மஹரிஷிகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் சந்ததியாராகத் தோன்றியவர்களாயினும், தற்காலத்தில் இந்நாட்டு ஜனங்கள் உலகத்

திலுள்ள எல்லா அநாகரிக ஜனங்களைக் காட்டிலும் கடைப்பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள். மிருகப் பிராய மாகக் காடுகளிலும் தீவுகளிலும் ஆடை யில்லாமல், காதுகளிலும் உதட்டிலும் மூக்கிலும் துவாரங்கள் செய்து, சங்குகளையும் வளையங்களையும் தொங்க விட்டுக்கொண்டு, மேலெல்லாம் பச்சை குத்தியவர்களாகத் திரியும் ஜனங்களுக்குக் கூட ஸ்வதந்திரம் உண்டு. இந்தத் தேசத்தார் அப்பெரும் பாக்கியத்தை இழந்து விட்டார்கள். இந்நாட்டில் கல்வி மங்கிப்போய்விட்டது. நூற்றிலே தொண்ணூறு ஜனங்கள் "அ" (ஆனா) எழுதச்சொன்னால் நம்பிக்கை யொன்று வரைந்து ஆனை எழுதக் கூடிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். நமது சாஸ்திரங்களெல்லாம் செல்லரித்துப் போய்விட்டன. தேசத்து ஞானக் களஞ்சியத்திற்குக் காப்பாளிகளாக இருந்த பிராமணர் மடைத் தவளைகளைப் போலச் சிற் சில மந்திரங்களைச் சம்பந்தமில்லாமல் யாதொரு பொருளு மறியாமற் கத்துகிறார்களே யல்லாது, உண்மையான ஞானப் பெருமை இவர்களுக்கு லவ லேசமும் இல்லாமல் போய்விட்டது. மஹரிஷிகளின் வழியில் தோன்றிய பிராமணர் மடைத்தொழில் செய்வதும், நீசர்களிடம் போய்த் தொண்டு புரிந்து பணம் வாங்கிப் பிழைப்பதும், இதைக்காட்டிலும் இழியன வாகிய எண்ணற்ற பிரவிருத்திகளிலே காலங்கழிப்பதும் ஸர்வஜனங்களும் அறிந்த விஷயங்களேயாம். இந்நாட்டின் கலைகள் அனைத்தும் மறைந்து போய்விட்

டன. வீரியம் போய்விட்டது. பலம், ஸுகம், செல்வம் முதலிய நற்பொருள்களெல்லாம் அகன்று விட்டன. மனங்குன்றி உடல் சோர்ந்து உண்ண உணவின்றிக் கண் குழிந்து போயிருக்கும் அடிமை ஜாதியார் இந்நாட்டில் மஹாபரிதாபகரமான வாழ்க்கை நிகழ்த்துகின்றார்கள்.

இன்ப நாடாகிய கந்தர்வ லோகத்தைப் பற்றிப் பேசி வருமிடத்தே, இத்துன்ப நாடாகிய பாரத தேசத்தைப் பற்றி சில வசனங்கள் எழுதிய பிழையை இந்நூல் படிக்கும் நண்பர்கள் பொருத்தருள் செய்யுமாறு வேண்டுகிறேன். தர்மமே சூனியமாகப் போயிருக்கும் இத் தேசத்திலே சிலர் கந்தர்வலோகச் செய்திகளைப்பற்றி நான் எழுதப் போகும் விஷயங்கள் எழுதத் தகாதவை என்று கருதக்கூடும் என்ற சந்தேகம் எனக்குண்டாயிற்று. தர்மாதர்ம நிச்சயம் புரியும் அதிகாரமே இந்த அடிமை ஜனங்களுக்குக் கிடையாது என்பதை வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளும் பொருட்டாகவே மேலே கண்ட வசனங்கள் எழுதப்பட்டவை யாகும். இது நிற்க.

கந்தர்வ லோகத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே என்னை யறியாமல் ஓர் ஆனந்தம் உண்டாயிற்று. அதி ரமணீயமான ஸங்கீதத்தொனி கேட்டது. அவ்வொலி பொன்னாற் செய்யப்பட்ட தொண்டையினையுடைய பெண் வண்டுகளின் ரீங்காரம் போலிருந்தது. அன்று; அது சரியான உவமையாக மாட்டாது. உயிருக்குள்ளே இன்னிசை மழையை வீசிக்கொண்டே யிருக்

தது போலத் தோன்றிய அவ்வொலிக்கு இன்ன உவமை சொல்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. "இது என்ன ஒலி! எங்கிருந்து வருகிறது?" என்று யோசித்தேன். எனது அறிவிற்குப் புலப்படவில்லை. கண்களோ பரவச மடைந்து போயின. அங்குள்ள மாடங்களும், மாளிகைகளும், கோயில்களும், கோபுரங்களும், நாடக சாலைகளும்—எல்லா வீடுகளும் சந்திர கிரணங்களைப் போன்ற, குளிர்ந்த, இனிய பொன்னொளி வீசிக் கொண்டிருந்தன. இவற்றிலும், மற்ற மண், கல், தரை முதலிய எல்லாப் பொருள்களிமே அவ்வொளி அனேக விதமான வர்ண வேறுபாடுகளுடன் கலந்திருக்கக் கண்டேன்.

இதை வாசிப்பவர்களே, நீங்கள் எப்போதாயினும் மாரிக்காலத்தில் மழையில்லாத மாலைப்பொழுதிலே கடற்கரை மணல்மீது இருந்துகொண்டு, வானத்தில் மேற்புறத்தில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது, ரவி கிரணங்கள் கீழ்த்திசையிலுள்ள மெல்லிய மேகங்களின் மீதும் இடையிடையே தெரியும் வான வெளிகளின் மீதும் வீச, அதனின்றும் ஆயிரவிதமான மெல்லிய அற்புதகரமான வர்ண வேறுபாடுகள் தோன்றுவதைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? இந்த அடிமை நாட்டிலே உங்களுக்குப் பிரகிருதி தேவியின் ஸௌந்தர்யங்களைப் பார்த்துப் பரவசமடைய ஸாவகாசம் அடிக்கடி ஏற்பட்டிராது. ஆனால், மேற்கூறப்பட்ட வர்ணக்காட்சியை ஒரு முறையேனும் கண்டிருக்க மாட்டீர்களா? அவ்வாறு கண்டிருப்பீர்களானால், நான் பார்த்த

கந்தர்வ லோகத்தின் இயற்கை ஒரு சிறிது உங்களுக்குத் தெரியும்படி சொல்லக்கூடும். அங்கும் அநேக விதமான மேன்மை பொருந்திய திரவத்தன்மை கொண்ட வர்ணபேதங்களே காணப்பட்டன. ஆனால் அவற்றுடன் சந்திர கிரணங்களின் மோஹினித் தன்மை கலப்புற்றிருந்தது.

இந்த ஒளியிலும், இன்னிசையிலும் களிப்புற்று நான் ஒரு க்ஷணம் இருக்கு முன்னாகவே, ஒரு கந்தர்வ யுவதி என் முன் வந்து, "வாராய், மானுட வாலிப, உனக்கு எங்கள் உலகத்தின் புதுமைகளையெல்லாம் காட்டுகின்றேன்" என்று கைகோத்து அழைத்துச் சென்றாள். நான் அந்த யுவதியின் வடிவைக் கண்டு மயங்கி மூர்ச்சித்து விடுவேன் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆயினும், அறிவைச் சிறிது ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு, அவளை நோக்கி, "இங்கிருந்து நகர்வதற்கு முன்பு முதலாவது ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன், அதற்கு விடை கூறவேண்டும்." என்றேன்.

"கேள்" என்று அவள் பொன்வீணை யொன்று மனிதர் பாஷையிலே பேசுவதுபோலச் சொல்லினள்.

"இந்த இனிய ஒலி என்னைப் பரவசப் படுத்துகிறதே! அது எங்கிருந்து வருகிறது?" என்றேன்.

"மேலே பார்" என்றனள். நீல வானத்தில் சந்திரன் தாரைகளினிடையே, கொலு வீற்றிருக்கக் கண்டேன்.

"அவருடைய கிரணங்கள்" என்றாள்.

"சந்திர கிரணங்களா! சந்திர கிரணங்களுக்கும் இந்த மனோகரமான தொனிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று கேட்டேன்.

"சந்திர கிரணங்களுக்கு இந்த இனிய ஓசை இயற்கை. அது இந்த உலகத்தில் நன்றாகக் காதில் விழுகிறது. உங்கள் மண்ணுலகத்திலே ஜனங்களுடைய செவியில் விழுவது கிடையாது. ஆனால் அங்கே கூட அருமையான கவிகளின் செவியில் இந்த ஓசை படும்" என்றாள். இதைக் கேட்டு வியப்படைந்து, பிறகு அந்த யுவதியுடனே நடந்து சென்றேன்.

"பற" என்றாள்.

நன் கலீரென்று நகைத்துப் "பறக்கவா சொல்லுகிறாய்!" என்று வியப்புற்றேன்.

பால் போல வெண்மை கொண்ட வானத்தாற் செய்த இரண்டு சிறகுகள் அவளுக்கிருப்பதை நான் கண்டேன். முன்பு நோக்கியபோதே எனக்கு மூர்ச்சையுண்டாகத் தக்கதாக விருந்த அந்த யுவதியைக் சிறிது வருணித்துப் பார்க்கலாமா? ஏதோ முயற்சி செய்கின்றேன்.

சந்திரகலை வீசும் முகம். அதன்மீது சிறியதும் மூன்று விரல் உயரமுடையதுமாய், மலர்களாற் செய்யப்பட்ட ஓர் கிரீடம். உயிரென்ற வண்டு வீழ்ந்து சிறகிழந்து தள்ளாடும் கள்ளூற்றுக்களாகிய இரண்டு கரிய விழிகள். தின்பதற்கல்லாது, தின்னப் படுவதற்கமைந்தன போன்ற பற்கள்.

தனது பாலிறகுகளால் விகாரஞ் செய்யப்படாத திவ்விய உருவம். தீண்டுவோன் உடற்குள்ளே இன்ப மயமான மின்சாரம் ஏற்றுகின்ற கைகள். மண்ணு லகத்துப் பெண்களைப் பேசுமிடத்து கந்தர்வச் சாயல் என்கிறார்கள். இவளது இயலையும், சாயலையும் என் னென்பேன்? தெய்வ இயல், தெய்வச் சாயல்.

“மண்ணுலகத்தவனாக இருந்தபோதிலும் நல்ல பார்வைகள் பார்க்கிறாய்” என்று நாண முணர்த்தி, “யோசித்துக்கொண்டு நில்லாதே, பற” என்றாள்.

“உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டேன்.

“வெகு நேர்த்தி! நானொன்று சொன்னால் நீ யொன்று பேசுகிறாய், என் பெயர் எதற்கு?”

“சொல்லு, பார்ப்போம்.”

“என் பெயர்—பர்வதகுமாரி. என்னை ஸாதாரண மாக, குமாரி என்று அழைப்பார்கள்.”

“நல்லது, நான் உன்னைப் பெயர் சொல்லிக் கூப் பிடலாமா?”

“ஓ!”

“சரி, பர்வதகுமாரி, நான் பறப்பதெப்படி? உன் னைப்போல் எனக்கு இறகுகள் இருக்கின்றனவா?” என்று கேட்டேன்.

“நான் வந்தபொழுது என்மீது இறகுகள் இருக் கக் கண்டாயா?” என்றாள்.

“உன் முகத்தைக் கண்டு பரவசமடைந்ததில்

இறகுகளைக் குறிப்பிட முடியவில்லை. நீ பறக்கும் பிரஸ்தாபம் தொடங்கியபோதுதான் பார்த்தேன்.''

“ஸ்துதி பிறகு பேசலாம். ஆரம்பத்திலே இறகுகள் கண்ணுக்குத் தெரிந்ததா? சொல்.''

“தெரியவில்லை.''

“இந்த உலகத்தில் பறக்கவேண்டுமென்ற நினைவுண்டான வுடனே, இந்த வெண்மை நிறங்கொண்ட வானிறகுகள் தோன்றுகின்றன. நீ பறக்க வேண்டுமென்று உள்ளத்திலே சங்கற்பஞ் செய்துகொள்.''

“சரி.''

“இப்போது என் கண்ணுக்குள்ளே உன் வடிவத்தைப் பார்.''

பட்டப் பகற்போல் வீசிய நிலா வொளியிலே, அவளுடைய அழகிய கண்களுக்குள் உற்றுப் பார்த்தேன். அங்கே, எனது வடிவம் கந்தர்வ ரூபமாகத் தோன்றியது கண்டு வியப்படைந்தேன். ஆஹா! நான் கனவுகளிலே என்னைக் கண்டபோது தோன்றிய வடிவம்! நோயற்றது; சுருங்கலற்றது; மண் தன்மையில்லாதது; ஸெளந்தரியமானது எனக்கும் இரண்டு வான இறகுகள் திடீரென்று முளைத்திருக்கக் கண்டேன். எனது ரூபம் இத்தனை மாறுபாடு அடைந்திருப்பதைக் கண்டு களிப்புற்று உடனே அவள் முகத்தையும் பார்த்தேன். எனது கண்குறிப்பை நோக்கி என் மனதிடையே அப்போது நிகழ்ந்த எண்ணத்தை அவள் அறிந்துகொண்டுவிட்டாள்.

"அடா! உன்னைக் கண்ணுக்குள் பார்க்கச் சொல்லிய தன்றோ பிழையாய்விட்டது" என்றாள்.

"ஏன்?" என்று கூறிச் சிரித்தேன்.

"இதுவரை நீ உன்னை மனித சரீர முடையவனாகவும், என்னைக் காந்தர்வ சரீர முடையவளாகவும் எண்ணி நடத்தி வந்தாய். இனி என்னை 'இணை' யென்று கருதி விடுவாய்."

"ப்ரிய ரூபிணி! நான் ஈசனாய் விட்டபோதிலும் உன்னைக் கண்டு வியப்படைவதை நீக்கமாட்டேன். எனினும், நான் உன்னை இணையாகக் கருதுவதில் உனக்கு ஸந்தோஷந்தானே?"

"ஓ!"

பிறகு கண்களைக் கலந்தோம். 'கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சொற்கள் என்ன பயனுமில'

"பற" என்றாள்.

புதிதாக உள்ளத்திலே எழுந்த காதற் கிளர்ச்சி கொண்டோ, அல்லது இறகுகளின் உதவிகொண்டோ, அல்லது காந்தத்தின் பின்னே செல்லும் ஊசி யென அவள் பறந்து செல்வதை இயற்கை முறையாற் பின் பற்றியோ, அவளோடு நானும் பறந்து செல்வேனாயினேன். இறகுகளின் உதவிகொண்டு பறந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், பறத்தல் அத்தனை சுலபமாகவும், ஸகஜமாகவும் தோன்றிற்று.

"எங்கே போகிருய்? உனது மாளிகைக்கா?" என்று கேட்டேன்.

"என் வீடு, உன் வீடு என்ற பேதக் கதையெல்லாம் இங்கே கிடையாது. இது ஸ்வேச்சாலோகம்; முற்றிய ஞானத்திலே எவ்வாறு அபேத நிலை ஏற்படுகிறதோ, அதுபோல பரிபூர்ணமான போகத்திலேயும் அபேத நிலை தோன்றுகிறது. இங்கே எல்லோருக்கும் எல்லா மாளிகைகளும் உரிமைதான். யார் எங்கு வேண்டுமென்றாலும் யதேச்சையாக வாழலாம். நான் உன்னைக் கடலோரத்தில் ஸுகந்த மாளிகைக்கு அழைத்துப் போகிறேன்."

"அபேதம், பேதம் என்று மிகப் பெரிய பேச்சுகள் பேசுகிருயே? வேதாந்தம் எங்கே படித்தாய்?"

"போக நிலை நன்றாக உணர்ந்தவர்களுக்கு அத்வைத ஞானம் இயற்கையிலேயே உண்டாகும். போகமறியாதவர்கள் பேசும் அத்வைதம் பொய். உங்கள் மண்ணுலகத்திலே அந்த ஞான நடிப்பு மிகுதியாக உண்டு. எங்களுக்கு அபரோக்ஷ ஞானம் ஸுலபம். பரோக்ஷமும் எளிதுதான். இங்கிருந்து உபசாந்தி லோகம் வெகு ஸமீபம். போக மூர்த்தியாகிய விஷ்ணுவும், யோகநாதனாகிய சிவனும் ஒன்றேயென்பதை அறியாயா? இதெல்லாம் போகட்டும். இப்போது ஞானம் பேசத் தருண மன்று. கீழெல்லாம் பார்" என்றாள்.

நகரத்திலே இரண்டு பனை யுயரத்தில் பறந்து போய்க்கொண்டு கந்தர்வ நாட்டு மாளிகைகள், சங்கீத

சாலைகள், லீலா மண்டபங்கள், என்பவற்றின் அற்புதங்களை யெல்லாம் நோக்கிச் சென்றேன்.

பறப்பதிலே உண்டான இன்பம் கொஞ்சமன்று. மண்ணுலகத்திலுள்ள ஸகலஜந்துக்களிலும் பக்ஷிகளே அதிக ஸுகம் அனுபவிப்பதாகக் கருதவேண்டும். ஓடும் தண்ணீரிலே நீந்துவது சிறிது நேரம் இன்பமாயிருக்கும். ஆனால் வானத்தில் நீந்திச் செல்வது ஸதா இன்பம். அதிலும் பார்வதகுமாரியைப் போல் ஓர் வழித்துணை கிடைக்குமாயின், வாழ்நாள் முழுவதும் பறந்துகொண்டே யிருக்கலாம். ஐரோப்பியர்கள் கந்தர்வ போகங்களையே ஆதர்சமாகக் கொண்ட ஜாதியார். வான ரதங்கள் செய்து நடத்துகிறார்கள். ஆனால் அவர்களிடம் தமோகுணம் அதிகமாதலால், அந்தப் புதுமையை இன்ப வழிகளிலேயே விருத்தி செய்து கொண்டுபோகத் தெரியவில்லை. வான ரதங்கள் ஏற்பட்டு இன்னும் சரியாக நடத்தத் தெரிவதற்கு முன்னாகவே, 'எதிர்காலத்துப் போர்கள் வானத்திலேயே நடக்கக் கூடுமல்லவா?, என்ற விஷயத்தைப் பற்றிப் பலவாறு ஆலோசனைகள் செய்யத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்களுக்கு ஞாபகமெல்லாம் யுத்தத்திலேயும் கொலையிலேயும் இருக்கிறபடியால், அவற்றை அனுசரிக்கத் தகுதி யில்லாதவர்களாகிறார்கள். இது நிற்க.

யக்ஷர் நாட்டிற்கு வந்த ஆரம்பத்திலே எனக்குப் பொருக்க முடியாத மயக்கமும் திகைப்பும் விளைந்திருந்தன வென்று மேலே கூறியிருக்கிறேன். அவை சிறிது சிறிதாக நீங்கி இன்பவுணர்ச்சி மட்டும் மிஞ்சி

நின்றது. அறிவிலே தெளிவுண்டாயிற்று. காலையில் விழித்தெழுந்து, முகந் துடைத்துக் கடலருகே சென்று பார்ப்பவனது கண்ணுக்குப் புலப்படுவது போல, வானத்திலே பறந்து செல்லும் எனக்குக் கீழே யிருந்த விஷயங்களெல்லாம் மிகத் தெளிவோடு விளங் கலாயின. அப்பொழுது நான் கண்டுசென்ற செய்தி களையெல்லாம் விஸ்தரிக்க வேண்டுமானால் ஆயிரம் அத்தியாயங்கள் போதா. ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்.

பந்தாட்டம்

ஓர் மேடையின் மீது கந்தர்வக் குழந்தைகள் பூப் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தன. ரோஜாப் பூப் பந்துகள்.

ஒரு சிறுவன் "அடீ ரஸிகே! நீ பந்தை எறியும் போதெல்லாம் என் கைக்கோலுக்கு அகப்படாமல், வேண்டுமென்று,கோணலாக,என் முகத்தைப் பார்த்து எறிகிறாய். இனி நான் உன்னோடு விளையாட மாட் டேன்" என்றான். இது கேட்டு மற்றக் குழந்தைக ளெல்லாம் கலீரென்று நகைத்தார்கள். எல்லாக் குழந் தைகளும் இவ்வாறு ஒன்று சேர்ந்து பல வார்த்தை கள் பேசியும், ஒருவர்மேல் ஒருவர்மோதியும், ஆடியும், பாடியும், சிரித்தும் விளையாடிக்கொண்டிருக்க, அவன் மட்டும் ஓர் ரோஜா நிறங்கொண்ட பளிங்காசனத்தின் மீது தனியே சாய்ந்திருந்துகொண்டு, பாதி குவிந்த விழிகளோடு ஆட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தான்.

நான் பர்வதகுமாரியை நோக்கி, "அதோ, விலகி உட்கார்ந்திருக்கிறனே, அந்தப் பையன் யார்?" என்று கேட்டேன்.

"அவன் எனது தம்பி. அவன் பெயர் சித்தாஞ் ஜனன். அவன் குழந்தைப் பருவமாயிருந்த போதி லும், எங்கள் குலதெய்வ மாகிய காமதேவனுடைய அருள் பெற்றவனாதலால், குழந்தைகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதிலே விருப்ப மில்லாமல், கவிதைகள் புனை வதிலேயும், மோஹனமாகிய பகற்கனவுகள் காண்பதி லேயும் பொழுது கழிக்கின்றான். ரோஜாப் பந்தை இந்தக் கிரீடாராமன் மீது எறிந்த ரவிகா என்ற அந்தக் கன்னிகையின் மீது சித்தாஞ்ஜனன் தெய்வீகமான காதல் செலுத்துகின்றான். இப்பொழுது அவன் ஏதோ கவிதை புனைகிறான் என்று தெரிகிறது. அவனை இங்கே அழைக்கிறேன். அவன் கவிதை கேட்பதில் உனக்குப் பிரியந் தானோ?" என்றான்.

நான் வியப்படைந்து, "எனக்கு அளவில்லாத பிரியம்" என்று சொன்னேன்.

பர்வதகுமாரி அவனிருக்குந் திசையை நோக்கிக் கையால் சைகை காட்டினான். அவன் உடனே வான இறகுகள் விரித்துக் கண்ணிமைக்குமுள் நாங்களிருந்த உயர் வெளிக்கு வந்துவிட்டான்.

பர்வதகுமாரி அவனைத் தழுவி முத்தமிட்டு "இவர் நம் நாட்டிற்குத் தரிசனத்தின் பொருட்டு வந்திருக் கிறார். நமது விருந்தாளி" என்று என்னைக் காட்டி னாள். பாலகன் என்னை நோக்கி "வந்தே" என்று

வணங்கினான். நானும் அவனைத் தழுவி உச்சிமோந்து வாழ்த்துக் கூறினேன். பிறகு பர்வதகுமாரியைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கிக் கவிதை விஷயத்தை நினைப் புறுத்தினேன்.

அவள் தம்பியைப் பார்த்து "ரஞ்சனா, இப்போது உன் மனதிற்குள்ளே ஒரு பாடல் புனைந்துகொண்டிருந்தாயே, அதைச் சொல். இவர் கேட்கவேண்டுமென்கிறார்" என்றாள்.

சிறுவன் சிறிது நாணமடைந்தான்.

நான் "குழந்தாய், லஜ்ஜைப்படாதே! சும்மா சொல்" என்றேன்.

அவன், மண்ணுலகத்துப்பிராகிருத பாஷையைப் போலிருக்கும் இன்சொல் நிரம்பிய கந்தர்வ பாஷையிலே, ரஸிகா பந்தெறிந்ததன் பொருட்டுக்கீரீடராமன் சினமுற்றதைக் குறித்து ஓர் பாட்டுப் பாடினான். பர்வதகுமாரியின் தம்பியின் குரல் இன்பமாயிருந்த தென்று நான் எழுதவா வேண்டும்?

அவன் சொல்லிய பாடலை, எனது திறனற்ற தமிழ்ச் சொற்களிலே, சூரியனைச் சித்தரித்துக் காட்டுவதுபோல், ஒருவாறு மொழிபெயர்த்துக் காட்டுகிறேன்.

இடியேறு சார்பிலுற உடல் வெந்தோன்
ஒன்றுரையா திருப்ப ஆலி
முடியேறி மோதியதென் றருள் முகிலைக்
கடுஞ்சொற்கள் மொழிவான் போலக்

கடியேறு மலர்ப்பந்து மோதியதென்
றினியாளைக் காய்கின்றானல்
வடியேறு வேலெனவெவ் விழியேறி
யென்னாவி வருந்தல் காணன்.

[இதன் பொருள்:—மேகத்திலிருந்து வெய்ய இடி தன் பக்கத்திலே விழ உடல் வெந்து போனவன் ஒன்றும் சொல்லாது சும்மா இருக்க, ஆலங்கட்டி தலையிலே விழப்பெற்றமற்றொருவன்மேகத்தின்மீது சினங் கொண்டு நிந்தை வார்த்தைகள் பேசுவதுபோல, வாசனைபொருந்திய ரோஜாப் பந்தைக்கொண்டு தன் மேலெறிந்து விட்டாளென்று இன்பவடிவத்தாளாகிய ரஸிகையைக் கோபிக்கின்ற இந்தக் கிரீடராமன் அவள் வடியுற்ற வேல்களை எறிவதுபோல, விழிகளை என்மீது மோதிக்கொண்டே யிருப்பதால், என்னுயிர் வருந்துவதைக் காண்கிறானில்லை.] *

---

* ஆரம்பத்தில் இக் கதை பத்திரிகையில் துண்டாக வெளிப்பட்டபோது இடையே இரண்டு வாரம் தாமதம் நேரிட்டது குறித்து இவ்வுரை எழுதப்பட்டது:—

"ஆசிரியன் உரை:—ஆரம்பத்திலேயே, எனது ஞானரதம் சிறிது செப்பனிட வேண்டிய நிலைமையிலிருக்கிறதென்று தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எனது ரதத்திலே பயிற்சி, தெளிவு என்ற சக்கரத்திலும், அச்சாணியிலும் சில பிழைபாடுகள் இருக்கின்றன. ஊக்கம் என்னும் குதிரைக்கு முன்னங் கால்கள் கொஞ்சம் முடம். திடசங்கற்பனாகிய சாரதி நோயாளி. இவ்வளவுக்கும் மேலாக இந்த ரதத்திற்கு வேறொரு இடையூறு இருக்கிறது. பாலை

மதனன் விழா

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சித்தரஞ்ஜனன் எங்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டான். நாங்கள் அப்பால் பறந்து செல்லலாயினேம். போகும் வழியெல்லாம் நிலவுக்கதிர் செய்யும் மெல்லிய இசையும், மாடங்கள் தோறும் கந்தர்வ யுவதிகளும், வாலிபர்களும், குழந்தைகளும், பெரியோரும் ஆயிரவிதமான போகங்களிலே பொழுது கழிக்கும் காட்சியும் அற்புதமா யிருந்தன. பூலோகத்தி லிருக்கும்போது நான் போகங்களில் இத்தனைவித முண்டென்பதைப் பிரதிபாசக்தியினால் கூடக்கண்டிருந்ததில்லை. கொஞ்ச தூரம் போனவுடனே, பார்வதகுமாரி "அதோ, பார்!" என்று காட்டினாள்.

வனம் போலாயிருக்கும் 'பாரத ஜன நிலை' என்ற பிரதேசத்தை ஆறும், ஓடையும், குளிர் பொழிலுமுள்ள ஓர் நகரமாக நிர்மிக்க வேண்டுமென்று பூலோகத்தில் ஓர் பெரிய முயற்சி நடந்து வருகிறது. அங்கே அநேக நல்லோர்கள் பெரிய பெரிய வயிரத் தேர்களை நிறுத்திக் கொண்டு இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் பாடுபடுகிறார்கள். அந்த இடத்திற்கு நமது முடத் தேர் ஆசை மிகுதியால் போய் ஏதோ கொஞ்சம் வேலை செய்து அடிக்கடி ஆயாசமடைந்து போய்விடுகிறது. ஆகவே, நமது கதாநாயகனையும் கந்தர்வ யுவதியையும் கந்தர்வ லோகத்தில் அந்தரத்திலே கொண்டு நிறுத்திவிட்டு இரண்டுவாரம் அவர்களைக் கவனியாமல் இருந்து விட்டது. இப்போது மீண்டும் அதனை அங்கே செல்ல விடுகின்றேன்,

"அஹஹா! அஹஹா! அங்கே என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டேன்.

அதிவிசாலமான மாடம் காணப்பட்டது. அதில் ஐம்பதினாயிரம் பேருக்குமேல் இருப்பார்கள் என்று தோன்றிற்று. பெரிய கூட்டம். ஆனால், பூலோகத்திலுள்ள கூட்டங்களைப்போல, ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கி மேலேவிழுந்து தள்ளி, கையால் ஒதுக்கிக் காலால் மிதித்துமுகங்களைச்சுளித்துக்கொண்டு வெயர்த்து வெந்துபோயிருக்கவில்லை. அந்த கந்தர்வக்கூட்டத்தார் வளையவளையஅங்குமிங்கும் சலித்துக்கொண்டிருந்தபோதிலும் ஒருவருக்கொருவர் சிறிதேனும் தொந்தரை செய்யாமல் விஸ்தாரமான இடம்விட்டு முகமலர்ச்சியுடன் ஸஞ்சரித்தனர். எதிரே ஸ்திரீகள் வந்துவிலக இடமில்லாமற்போனால் உடனே இறகு விரிந்து மேலே எழும்பி அந்த ஸ்திரீகள்போனபிறகு இறங்கிக் கொள்வார்கள். இத்தனை பெரிய கூட்டம் இத்தனை மனோஹரமாயிருந்ததைப் பார்த்து எனக்குண்டான வியப்பு கொஞ்சமில்லை. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொள்வதும், முத்தமிட்டுக்கொள்வதும், சில ஸமயங்களில் மிகவணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்துச் செல்வதும், சிரித்துச் சிரித்துப் பேசுவதும்—என்ன அன்பு! என்ன மரியாதை! என்னால் வருணிக்குந் தரமன்று.

"பர்வதகுமாரி, அங்கே என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டேன்.

"மாட நிலத்தினிடையே ஒரு மண்டபந் தெரி கிறது பார்."

"ஆம்."

"அங்கே கிளிவாஹனத்தின்மீது என்ன வைத் திருக்கிறது?"

"மன்மத விக்ரஹம்."

"அவருடைய திருவிழா" என்றாள்.

அந்த மன்மத விக்ரஹத்தைக் கண்டவுடனே நான் ஸ்தம்பிதனாய்விட்டேன். "குமாரி, இது யாரால் செய்யப்பட்ட பிரதிமை?" என்றேன்.

"எங்கள் நாட்டு சிற்பிகளால்" என்றனள். எனக்குத் திடீரென்றுபாரத நாட்டிலே சிலைத்தொழில் இப்போது சீர்குன்றி நாசமடைந்து போயிருக்கும் விஷயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

"அடடா! கந்தர்வ நாட்டிற்கு வந்தும் அந்தக் கஷ்டதேசத்தினுடைய ஞாபகம் மறக்கவில்லை"என்று வாய்விட்டுக் கூறினேன்.

"உனது ரூபம் சிறிது காலத்திற்கு கந்தர்வ ரூப மாக மாறியிருந்த போதிலும், ஜன்மம் மாறவில்லை என்பதை அறி" என்றனள் குமாரி.

"அது போகட்டும், இப்படிப் பிரதிமைகள் உங் கள் நாட்டிலே அதிகமாக உண்டோ?" என்றேன்.

"நாளைக்கு உன்னை அமிருத அருவிக்கு அருகே யுள்ள சித்ரசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறேன். அப்போது எல்லாம் பார்க்கலாம் என்றனள்.

இப்படிக் குமாரியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த நேர மெல்லாம் எனதுவிழிகள் கீழே தோன்றிய மன்மத விக்ரஹத்தினின்றும் அகலவில்லை.

"உங்கள் நாட்டுச் சிற்பிகளுக்குஇத்தனை சிற்பத் திறமை இருந்தபோதிலும் அநங்கனுக்குஉருவம் ஏற் படுத்தலாகாது என்பதுதெரியவில்லை. இஃதோர் விந் தையே" என்றேன்.

"சபாஷ்! மனிதநாட்டிலிருந்து வந்து, கந்தர்வத் தொழிலுக்குப் பிழை கூறத் தொடங்கிவிட்டாய்! எங்கள் நாட்டுக்குள்ளே இதைப்போன்ற பெருமை கொண்ட பிரதிமை வேறே கிடையாது. கொஞ்சம் உற்றுப்பார். எவ்வளவு உற்றுப்பார்த்த போதிலும் உனக்கு அப்பிரதிமையைப்பற்றிய உண்மை சொன் னாலொழியத் தெரியாது.

அந்தப் பிரதிமை மண்ணாலேனும் பளிங்கா லேனும் செய்யப்பட்டதன்று. மனோமயமாகிய நுண் வான் (ஸூக்ஷ்ம ஆகாசம்) கொண்டு செய்யப்பட்டது. மனதிலே பிறந்த காமதேவனுடைய உண்மை உருவம் இதுவே. இதைச் செய்த மயனை நாங்கள் த்விதீயப் பிரம்மா (இரண்டாம் பிரம்மா)என்றுசொல்வதுண்டு. பிரம்மாவால் செய்யப்பட்ட காமதேவன் ஜீவஸஹித னாகஇருக்கிறான். இப்பதுமைக்கு உண்மையுயிர் இல்லா

விடினும் கலையுயிர் (சைத்திரிக ஜீவன்) கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது'' என்றனள்.

ஒவ்வொரு காட்சியைப் பற்றி எழுதும் பொழுதும், 'வியப்புற்றேன்,' 'வியப்புற்றேன்' என்று ஒரே வண்ணமாக மீட்டும் மீட்டும் சொல்லி எனக்கு அலுத்துப் போய் விட்டது. கந்தர்வ நாடே வியப்பு நாடு.

"மன்மதனுடையபிம்பத்துக் கருகே ரதி பிம்பத்தைக் காணோமே?'' என்று கேட்டேன்.

"அது கந்தர்வலோக ரஹஸ்யம். உன்னிடத்தில் சொல்லக்கூடாது'' என்றாள்.

"நானும் தற்காலத்திற்கு கந்தர்வனென்பதை நீ மறந்து விடுகிறாய்!''

"அப்படியானால், நீ யோசனை செய்யும் விஷயத்தில் உனக்கே விளங்கும். அது போகட்டும். சற்றுக் கீழே யிறங்கி நன்றாக எல்லாவற்றையும் பார்ப்போம், வா. இங்கிருந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதை விட அங்கே போய்ப் பார்ப்பது நலம்'' என்றாள். சற்றுக் கீழேயிறங்கி அத்திருவிழாவின் விநோதங்களை யெல்லாம் பார்த்தோம். இப்புறம், மன்மத விக்ரஹத்துக்குப் பூஜைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன; அப்புறத்திலே மன்மதன் தகன கதை, அவன் திரும்பவும் உயிர்த்தெழுந்த பருவம் வரை, பிரதிமைக் காட்சிகளாலும், சித்திரக்காட்சிகளாலும் நன்கு விளங்கப் பட்டிருந்தது.

வஸந்த காலம் சித்திரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். யதார்த்தத்திலேயே கந்தர்வ நாட்டில் அப்

போது வஸந்த காலம். அதுபற்றியே காமன் திரு விழாக் கொண்டாடினார்கள். எனவே, கந்தர்வச் சிற்பர்களின் அற்புதத்தொழிலுக்குப் பிரகிருதி தேவியும் துணைபுரிவாளாயினள்.

பாடுகின்ற குயில்கள், மலர் புனைந்த மரங்கள், வாவி, கூடிவிளையாடும் மான்கள், வண்டுகள் முதலாகத் தென்றல் கொண்டுவரும் மெல்லிய மகரந்தத்தூள் வரை, வஸந்த காலத்தின் காட்சிகளெல்லாம் உண்மையினும் உண்மையாகத் தோன்றின. அங்கு, தேவதாரு மரங்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய மண்டபத்தில் சூரிய காந்தக் கல் மேடையில் உட்கார்ந்து, சித்தத்தை யடக்கி நிலையில் நிறுத்தி, முக்கண்களின் பார்வைகளையும் மூக்கின் நுனியிலே செலுத்தி அலையோய்ந்த ஸமுத்திரம் போல அசைவற்றிருந்த சிவபெருமானின் உருவப் பதுமை நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

எதிரே, தவத்தால்மெலிந்த ஸௌந்தரியதேவதை வந்து நிற்பதுபோல, தவவேடங்கொண்ட பார்வதி தேவி நின்று அர்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குப் பின் பக்கத்திலே மதனன் தனது கரும்பு வில்லில் நாணேற்றிப் புஷ்ப பாணந் தொடுத்துக் காத்து நிற்பதுபோல ஓர் உருவம் நின்றது.

மற்றொரு பாரிசத்திலே, மன்மத தகனம் சித்திரித்துக் காட்டப்பட்டிருந்தது. பின்புறமாகத் திரும்பி, ஸத்திய தேவதை கொடுங்கோபத்தில் நிற்பது போலப் பரமசிவன் முகத்திலே கோபத்தழல்

பொங்க நிற்பதும், அவனது நெற்றியிலுள்ள 'ஞான' விழியினின்றும் தீ வெள்ளமாகப் பாய்ந்து மன்மத னுடைய உருவில் நெருப்புப் பற்றி எரியும் காட்சியும் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்து என் மனதிலே நடுக்க முண்டாயிற்று. பர்வதகுமாரியின் கையோடு கோத்தி ருந்த எனது கையைப் படீரென்று பிடுங்கிக் கொண் டேன்.

பர்வத குமாரி கடகடவென்று நகைத்து, "சித்தி ரத்துக்கு அஞ்சுகின்றாய்!" என்றாள். அது வெறுஞ் சித்திரந்தான் என்று என் மனதில் உறுதி செய்து கொள்ளமுடியவில்லை. கோயிலிடையில் மதன வடி வத்தின் அருகே ரதி யுருவம் காணுவிடினும், இங்கே அவனது எரியும் உடலருகே ரதிதேவி, ஆ! ஆ! என்று கதறி நிற்பதுபோல எழுதியிருந்தது. அவள் முகத் தில்—உடல் முற்றிலும—காணப்பட்ட சோகத்தை யும் பரிதாபத்தையும் என்னால் வருணிக்க முடியாது. கந்தர்வச் சிற்பனுடைய சித்திர சலாகை எங்கே? எனது பேதை யெழுதுகோ லெங்கே? எத்தனைக் கெத்தனை!

மற்றொரு பாரிசத்தில், சிவனுக்கு விவாஹம் முடிந்து ப்ார்வதிபாகனாக விளங்குகின்றார். ரதி தேவி வந்து வணங்கி நிற்கின்றாள். சிவன் புன்னகை பூத்து அருள் புரிய, மதனன் சாம்பலிலிருந்து மீண்டும் உயிருடன் எழுந்து சிவனையும் பார்வதியைய்ும் முடி யால் வணங்கிக்கொண்டு கையினால் அவ்விருவரின் மீதும் அம்புகள் தொடுக்கின்றான். பார்வதி ஐயனைத்

தழுவிக் கொள்ளுகின்றாள். இவ்வாறு மதனன் கோயிலிலே இருக்கும் ஒவ்வொரு காட்சியின் முன்னேயும் கந்தர்வ ஜனங்கள் வந்து பலவாறாகத்தொழுதுகொண்டிருந்தனர். சில ஸ்திரீகள் கையில் யாழ் வைத்துக் கொண்டு பாடினர். ஒரு பக்கத்தில் வாலிபரும் மாதர்களும் இணையிணையாகப் பலவிதக் கூத்துக்களாடி ஓர் வளையமாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

பறவைக் கூத்து

ஒரு திசையிலே ஒரு வாலிபனும் யுவதியும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி அப்படியே மயங்கிப் பதுமைகளைப்போல நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இஃதன்றிப் பல பல காட்சிகள். இன்னுமோர் புறத்திலே 'பறவைக் கூத்து' நடைபெற்றது. அவர்கள் அந்தரத்திலே ஆயிரவிதமாக ஒருவரையொருவர் சுழற்றிக்கொண்டு, அத்தனையிலும் இசை நெறி தவறாமல் கூத்திட்ட விந்தை சிறிதன்று. அக்கூத்துகளிலே ஒன்று மிகவும் நயமா யிருந்தது. இடையில் ஓர் யுவதி. அவளினின்று நான்கு முழத் தொலை இடையிட்டு இரண்டு வாலிபர்கள் வண்டிச்சக்கரம் தனது குடத்தைச்சுற்றுவதுபோல மேழுங் கீழுமாய் வட்டமிடுவார்கள். ஒருவன் உச்சிமீது நிற்கும்போது மற்றொருவன் தாளின் கீழ் நிற்பான். இவளது கைப்பாரிசங்களில் அவ்வளவே தொலையிட்டு இரண்டு சுந்தரிகள் முளையைச் சுற்றித் திரிகை சுழல்வது போலச் சுழன்று கொண்டிருப்பார்கள். ஒருத்தி இடக்கைக்கு நேரே

வரும்போது மற்றொருத்தி வலக்கைக்கு நேரே இருப்பாள். இங்ஙனம் சுற்றும்போது ஒவ்வொரு சுழற்சியிலும் இவ்விரண்டு சந்திஸ்தானங்கள் ஏற்படுமல்லவா? அப்பொழுது அவர்கள் முத்தமிடுவது போல இதழ்த் தொனி செய்வது, இடையில் நிற்பவள் வாசிக்கும் புள்ளாங்குழல் கீதங்களுக்குத் தாளமாகும். இப்படி ஆயிரம் சேர்ந்து ஒரு பெரிய வளையம்! அரைநாழிகை கழிந்தவுடனே, இந்தப்பாணி கழிந்து மற்றோர் பாணி.

"நேரமாய் விட்டது, நாம் கடற்கரைக்கு போகலாம்" என்றாள் பர்வத குமாரி. எனக்கு அந்தத் திருவிழாவை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல மனமே யில்லை. ஆனால் பர்வத குமாரியின் சொல்லைத் தட்ட யாருக்கேனும் மனம் வருமா?

கடற்கரை

பறந்து பறந்து கடலுக்கருகே வந்துசேர்ந்தோம். நெருங்கி வரவே, உள்ளுயிரிலேபுகுந்து இனியசலனங்கள் தருவதும், காரமில்லாத தழதழத்த இயற்கையுடையதுமான மனோஹரத்தன்மை கொண்டதோர் ஸுகந்தம் புலப்பட்டது. குமாரி சொல்லியிருந்த ஸுகந்த மாளிகை ஸமீபித்துவிட்டதென்பதை அறிந்துகொண்டேன். "இம்மாளிகைக்கு இத்தனை இனிய கந்தம் எப்படிஏற்பட்டது?" என்று நான் கேட்க வாயெடுக்கு முன்பாகவே அவள் எனது உள்ளக்கருத்தைத்தெரிந்து கொண்டு பின்வருமாறு கூறலாயினள்:—

"கஸ்தூரிக் கற்களாலும், தேவ சந்தன மரத்தாலும் இம்மாளிகை ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றி

யும், இதைச் சூழ்ந்துள்ள பூங்கா வனத்திலே உங்கள் உலகத்தில் கண்டறியாத அதிஸுகந்த முடைய பல வித மலர்ச்செடிகள் இருக்கின்றன ” என்றாள்.

இங்ஙனம் பேசிக்கொண்டே, ஸுகந்த மாளிகை யின் உச்சிமேடையில் போயிறங்கினோம். எங்களைப் போலவே இணையிணையாகப் பலர் அங்கே வந்திருந்து கடற்காட்சியை நோக்கிக் களித்துக் கொண்டிருப்பது கண்டேன். ஓர்ஓரத்திலேபோடப்பட்டிருந்த இரண்டு ஆஸனங்களில் போய்ச் சிரம பரிஹார்ரமாகச் சாய்ந்து கொண்டோம். அவ் வாஸனங்கள் இலவம்பஞ்சு போன்ற யாதோ ஒரு பொருள் பொதிந்தனவாய், வெண்பட்டால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றில் சாய்ந்தவுடனே, தாயின் மடியிலே சாய்ந்ததுபோல உள்ளத்திற்கு ஆறுதல் உண்டாயிற்று.

எதிரே கடல். சந்திரகிரணங்களால் ஜோதியுயிர் கொடுக்கப்பெற்ற அலைகள். வெள்ளைமலர்கள்புனைந்து, புஷ்பக்குன்றுகள்கிடப்பதுபோலத் தோன்றிய கப்பல் கள். தூரத்திலே, அன்னங்கள் மிதப்பதுபோல மிதந்த இன்பப்படகுகள். மேலே, சந்திரன், வெள்ளிமேகங் கள்; இம்மேகங்களிலே சில வலைகள் பரப்பியிருப்பது போலத் தோன்றும்; சில அலைகளடிப்பது போலிருக் கும்; ஒன்று பூச் சிதறியது போலத் தோன்றும்; கீழே மிதக்கும் படகுகளுக்கு வானக்கண்ணாடியிலே தோன்றும் சாயைகள் போலச் சில மிதந்துசெல்லும். இனி, நக்ஷத்திரங்கள்! வானக்கடலிலே வெடித் தெழுந்த வயிரங்கள்! சிதறுண்ட இன்பங்கள் வானப்

பொய்கையிலே மனமெனும் சிறியவண்டுபோய் ஒளித் தேன் குடிப்பதற் கமைந்த எண்ணில்லாத மலர்கள்! திசையென்ற அநந்த வஸ்துவுடன், ஈச னறிவு என்ற அநந்தவஸ்து தாக்கியபோது பொறித்தெழுந்த சுடர்ப் பொறிகள்!

படகுகளிலே இணையிணையாக கந்தர்வ இளைஞர் களும் பெண்களும், சிலர் பாட்டிலும், சிலர் ஆட்டத்தி லும்,சிலர் வாத்தியங்கள் வாசிப்பதிலும்,களிப்பவராகி, அலை முழக்கமாகிய பிராகிருத பேரிகைக்கு இவர்கள் பலவிதங்களிலே அனுமோதஞ் செய்வாராயினர். சந் திரகிரணங்களும் இவற்றிடையே மாறாப் புதுமை கொண்ட பொன்வண்டொலி யிசைத்துக் கொண் டிருந்தன. கடற் காற்றோ, பர்வத குமாரியின் நெற்றி மீதுள்ள குழற் சுருள்களுடன் விளையாடிக் கொண் டிருந்தது.

ஆ! உருவம் காந்தர்வமாக மாறிவிட்ட போதி லும், எனது ஜீவன் மானிட ஜீவனாதலால் இத்தனை இன்ப மிகுதியை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. புலன்கள் திகைத்துப் போய்விட்டன. அறிவு மயங்கி விட்டது. இன்பமாகிய கடலின் அலைகளிலே என துயிர் சிறிய நுரைபோல எற்றுண்ப தாயிற்று. இன்ப மாகிய புயற் காற்றிலே எனதுயிர் சிறு துரும்புபோலச் சுழல்வதாயிற்று. என்ன ஸௌகந்தம்! என்ன இசை! என்ன காட்சி! பர்வதகுமாரியுடன் நான் ஏதேதோ, தொடர்பற்ற மொழிகள் பேசுவேனாயினேன். இன்பங் கள் அறிவினை அமிழ்த்தி விடவே, நா, கடிவாள

மிழந்த காட்டுக் குதிரை போல, கண்ட கண்ட இடங் களில் ஸஞ்சரிப்பதாயிற்று. இன்பம் தெவிட்டிப்போய் விட்டதென்று நான் சொல்லவில்லை. நான் போக்தா (அனுபவிப்பவன்) ஆக இருந்தது போய், அது போக் தாவாகி என்னை விழுங்கித் தீர்த்துவிட்டது. பேசிக் கொண்டிருந்தபடியே கண்ணயர்ந்து விட்டேன்.

சில பொழுது கழிந்ததின் பிறகு, விழிப்படைந் தேன். சூரியோதய காலம். கடலும் வானும் கூடித் தழுவிய இடத்தில், அவற்றின் கூட்டத்திலே தோன் றிய ஜோதிக் குழந்தை போலப் பரிதிவட்டம் பிறந்தது; கிழக்குத் திசையில் வானமெங்கும் நெருப்புக் குழம்பு பரந்திருந்தது. தீப்பட்டெரியும் தீவுகள்போல மேகங் கள் காணப்பட்டன. தமது இருளியற்கையை மாற் றித் தம்மை ஒளியுடையனவாகச் செய்யும் சூரியனை இவைகள் அமுக்கிக் கொன்றுவிடப் போகின்றன.

"பரஸ்பரம் அன்போடு வாழுங்கள்"—"அன்பே சிவம்"—என்ற பெருந் தர்மத்தைக் கூறி யூதஜாதி யாரை ஒளிபெறச் செய்ய வேண்டுமென்று நாடிய கிறிஸ்து முனியை—தான் பிறந்ததால் யூதஜாதிக்கே ஓர் புகழும் மாண்பும் கொடுத்த கிறிஸ்து முனியை— யூத ஜாதியார் பகைத்துக் கொல்லவில்லையா? அதாவது, கொல்ல முயன்றார்கள்; அவர்களால் கொல்ல முடிய வில்லை. கிறிஸ்து முனி இன்றுவரை உயிரோடிருக்கி றார். தர்மத்தின் பொருட்டாகவும், மக்கள் மீதுள்ள அன்பின் பொருட்டாகவும், உலகத்தாரின் தூற்றுதல்

உலகத்தார் செய்யும் நிஷ்டூரம் என்ற சிலுவையில் ஏற்றுண்டு வருந்தும் ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தேயும் கிறிஸ்துவே விளங்குகின்றார்.

எனக்கு அந்த மேகங்களைப் பார்க்கும் போது பாரிசேயர்கள் முதலிய யூதக் குருக்களின் நினைப்பு வந்தது. க்ஷணப்பொழுது. பின்பு அந்த ஜோதிக் கோளம் மேலெழுவதாயிற்று.வஜ்ராயுதங்கள் போலத் தோன்றிய தனது கிரணங்களால் அம்மேகங்களை உடைத்துச் சிதறி, எற்றி, அசைத்துக் குழம்பிப் புரட்டி ஓட்டத் தொலைத்துவிட்டு, பால சூரியன் மிகுந்த வெற்றிக் கோலத்துடன் கிரணங்களை உலக முழுவதிலும் பரப்பி, விடுதலைபெற்ற ஓர் பேருண்மை போல ஒளி வீசவானாயினன். உலகம் மகிழ்ச்சி பெற்றது. கந்தர்வ மாதர்களெல்லாம் பூபாள ராகத்தில் காயத்ரி பாடித் துதித்தார்கள்.

அருவி

"அருவிக்கு வா. எழுந்திரு, நீராடப் போவோம்" என்றனள், எனது உயிர்ப் படகிற்கு மீகாஹை வந்து முளைத்த இளையவள்.

அருவிக் கரைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அருவி உயர்ந்த குன்றுத் தலையிலிருந்து இரண்டு படிகளாக இடை நிலத்திலுள்ள பொய்கையில் வீழ்ந்து, அங்கிருந்து மறுபடி தரையில் விழுகின்றது. நீரருவிக்குப் பல புலவர்கள் மாலை முதலியவற்றை உவமையாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அது எனக்கு ஸம்மதமில்லை. வானும், கடலும், இராமாயணமும் தமக்குத் தாமே

நிகர் என்று பெரியோர் சொல்லி யிருப்பது போலவே, அருவியையும் உவமையற்றதாகக் கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் வருவதற்கு முன்னாகவே அங்கு பலர் வந்து ஸ்நானம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஸ்நானம் செய்த விநோதங்களைப் பார்க்கும்போது அற்புதமாயிருந்தது. இப்பொழுது, மண்ணுலகத்தி லிருந்து திரும்ப எழுதும்போது, உள்ளப்படியெழு தச் சிறிது கூசுகின்றது. மண்ணுலகத்திலே சிலர் எழுத்திலும் பேச்சிலும் மஹா சுத்தர்கள். நினைப்பி லும், நடையிலும்—? கீழே விழுந்த அருவி சிறிய ஆறாக ஓடுகின்றது. அந்த ஆற்றில் வழியெங்கும் சிறு சிறு பாறைகள். ஒவ்வொரு பாறையிலும் ஒவ்வோ ரிணை பார்க்கலாம். பாறை மீதிருந்து சிவ்வென்று பறந்து வந்து அருவியை வலம் செய்து இடையே நின்று கொண்டிருந்து விட்டு மறுபடி தத் தம் பாறைக்குப் போய் விடுவார்கள். தூய நெஞ்சுடைய வர்களுக்கு எல்லா விஷயங்களும் தூய்மை கொண் டனவாகவே தோன்றும். கந்தர்வ நாட்டில் எவர் மன திலும் விகற்பம் கிடையாது. ஆகையால் ஆடை முத லிய விஷயங்களில் அவர்கள் அதிக நாணம் பாராட்டு வதில்லை. ஆ! என்ன ஸௌந்தர்யம்!

அருவியில் ஸ்நானம் செய்து முடிந்தபிறகு பக் கத்திலுள்ள ஓர் ஆலயத்திற் சென்று அநேகர் தம் தம் இஷ்ட தெய்வங்களுக்குப் பல வகைகளிலே பூஜை புரிந்தார்கள். சித்திரவித்தையிலே, ஒப்பற்று விளங்

கும் கந்தர்வ நாட்டார் தமது கோயில்களிலே யாதொரு பிரதிமைகளும் இல்லாதனவாகச் சில கோயில்கள் வைத்திருக்கிறார்கள். அக் கோயில்களின் சிகரங்களிலே 'ஓம்' என்று ஒளியெழுத்தில் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. உற்சாகக் கொண்டாட்டங்களும் வேடிக்கைகளும் பிரதானமாகக் கொண்ட ஆலயங்களி லேதான் பிரதிமைகள் வைத்திருக்கிறார்கள். மனப் பூர்வமாக ஆத்ம சுத்தி தேட விரும்பும் இடங்களில் பிரதிமைகள் வைப்பதில்லை! அவரவர்கள் தம் தம் இஷ்ட தெய்வங்களைத் தியானரூபமாக வணங்குகின் றார்கள். "போகத்திற்கும் யோகத்திற்கும் ஸம்பந்த முண்டு. கந்தர்வ லோகத்திலிருந்து சாந்தி லோகம் வெகு சமீபம்" என்று குமாரி சொல்லியதின் பொருள் எனக்குச் சிறிது சிறிதாக விளங்குவதாயிற்று. ஸௌந் தரியத்தை தாகத்துடன் தேடுவோர்களுக்கு ஸத்திய மும் அகப்பட்டுவிடும். "உண்மையே வனப்பு, வனப்பே உண்மை" என்று ஓர் ஞானி சொல்லி யிருக்கிறார். ஆலயத்துக்குள்ளே நானும் குமாரியும் பிரவேசித் தோம். "குமாரி! இஷ்ட தேவதா பூஜைக்குரியது இவ்வாலயம் என்கிறாய். உனக்கு இஷ்ட தெய்வம் எது? நீ எதை வணங்கப் போகிறாய்?" என்று கேட் டேன். குமாரி—"எனக்கு இஷ்ட தெய்வம் மதனன். நான் அவனைத் தியானம் செய்வேன். நீ உனக்கு விருப்பமான தெய்வத்தை வரித்துக்கொள்" என்றாள்.

"எனக்கு இஷ்ட தெய்வம் நீயே. நான் உன் னையே தியானம் செய்யப்போகிறேன்" என்று நான் சொன்னேன்.

"நன்று! நன்று!" என்று கூறிச் சிரித்தாள். பிறகு "தோழா, மனங்கொண்டது தெய்வம். நீ எந்த வடிவத்திலே தெய்வத்தை வணங்குகிறாயோ, தெய்வம் உனக்கு அந்த வடிவமாக வந்து அருள் செய்கின்றது. தெய்வமென்பது யாது? தெய்வமென்பது ஆதர்சம்; தெய்வமென்பது சித்த லக்ஷ்யம். தெய்வமென்பது உண்மை. தெய்வ மென்பது வனப்பு" என்றாள்.

ஆம். "உலகத்திலே மனிதனாகப் பிறந்தால் இராமனைப்போல ஒழுகவேண்டும். அதிற் சிறந்தது வேறேதுமில்லை" என்று சொல்பவனுக்கு இராமன் தெய்வம். தன்னை மறந்து, தன தின்பம் கருதாமல், ஸௌந்தரிய வெள்ளத்திலே தனது உயிரை யிழந்து பர்வதகுமாரியை நான் தெய்வமாகக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் எனக்கு அதுவே மோக்ஷஸாதனம். காளிதாஸன் தாஸி வீட்டில் செய்த பூஜையைப் பற்றி நம்மவர் சொல்லும் பொய்க் கதையிலே கூட உண்மை யிருக்கின்றது.

பர்வதகுமாரி, ஆலயத்துள்ளே ஓர் தனியிடத்தில், கீழ்த்திசை நோக்கிப் பத்மாஸனமிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு கண்ணிலே பரவசவெறி மிதக்க, "ஓம் நம: ப்ரம்மணே" என்று சொல்லிச் சொல்லி ஜபித்தாள். நானும்—விளையாட்டன்று, யதார்த்தமாகவே—அவளெதிரில் பத்மாஸனத்திலிருந்துகொண்டு, திரிகரணங்களையும் அவள்மீது செலுத்தி "ஓம் நம: குமார்யை" என்று யோகத்திலே அமர்ந்து விட்டேன். யோகந் தெளிந்து எழுந்து நின்றோம். பர்வதகுமாரி "புறப்படு,

என்று சைகை காட்டினாள். காலை ஞாயிற்றின் பால கிரணங்களை தாகந்தீரக் குடித்துக்கொண்டு பறக்கலா யினோம். பறந்து, சித்திரசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

ஆஹா! எத்தனை பெரிய முயற்சியிலே தலையிட்டு விட்டேன்! சாதாரணமாகக் கல்கத்தாவிலுள்ள காட்சிச் சாலையை வர்ணிக்க வேண்டுமென்றால், அதற் கென்று ஓர் நூல் எழுத வேண்டும். கந்தர்வ லோகத் துச் சித்திரசாலையிலுள்ள காட்சிகளை நான் எப்படி எழுதிக் காட்டுவது?

"சித்திரசாலைக்குப் போவோம், வா. நேற்றெல் லாம் இயற்கை நலம் பார்த்தாய்விட்டது. இன்று காலை அருவி பார்த்தோம். இனி உங்கள் நாட்டுச் செயற்கை நலங்களைக் காணவேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு உண்டாகிறது. இந்த வானமோ மிகப்பெரி யது, அதி ஸௌந்தரமானது. அதோ தூரத்திலே தெரியும் குன்றும் அதன் முடியிலே வானமும் சேர்ந்து நிற்குமிடத்தில், எத்தனை அழகாயிருக்கிறது பார்? ஓகோ!—இதையெல்லாம் நின்று பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தால், இப்படியே பொழுது போய்விடும். சித்திர சாலைக்குப் போகலாம்" என்றேன். பர்வதகுமாரி கல்லென்று நகைத்தாள். அவள் விழிக்கடைகளிலே குறும்புக் குணம் தோன்றியது.

"குமாரி! இப்படி யெல்லாம் சிரித்தால் பிறகு நீ எனக்கு இஷ்டதேவதை யில்லை. உன்னை முத்த மிடுவேன், பார்த்துக்கொள்" என்றேன்.

பார்வதகுமாரி முன்னிலும் இரு மடங்கு நகைத்தாள். நானும் அவளைப் பயமுறுத்தியபடியே தண்டனை செய்தேன். அவள் சினந்தோன்றிய விழிகளோடு பார்த்தாள். நீ ஏன் இரண்டாம்முறை சிரித்தாய்?" என்று வணக்கத்தோடு சொன்னேன்.

"நான் அதன் பொருட்டுக் கோபிக்கவில்லை. கந்தர்வ நாட்டு யுவதிகளை உண்மையான பக்தர்கள் இவ்வித தண்டனை செய்யும்போது கன்னத்தை தீண்டுவதில்லை. நீ...க...க" என்று குழறிவிட்டாள்.

நான் கந்தர்வ விதிப்படியே அந்த அற்புதக் குற்றவாளியின் இதழிலே தண்டனை நிறைவேற்றினேன்.

கலீரென்று நகைத்து, "மூடத்தோழா! இது தான் சித்திரசாலை" என்றாள்.

ஸ்தம்பிதனாகி விட்டேன்.

"குமாரி, பரிஹாஸம் செய்கிறாய். இதுவா சித்திரசாலை!"

"ஆம், இது எங்கள் சித்திரசாலையிலே பூர்வத்தில் ரமாநாதர் என்பவரால் அமைக்கப்பட்ட வனக் காட்சி. இதை வனமென்று நீ நினைத்தது பெரியதில்லை. எங்கள் உலகத்தார்களே இது இயற்கை வனமென்றும் செயற்கை வனமென்றும் தெரியாமல் அடிக்கடி ஏமாந்து போவதுண்டு" என்றாள்.

அப்பால் பிரதிமைகள் வைத்திருக்கும் மண்டபத்திற்குப் போனோம். ஒரு பக்கத்தில் ஜீவராசி

களின் வடிவங்கள் காணப்பட்டன. கண்ணுக்குத் தெரியாமல் பூதக்கண்ணாடியால் பார்ப்பதற்குரிய சிற்றுயிர்களைத் தவிர மற்றபடி அனேகமாக எல்லா ஜந்துக்களின் உருவங்களும் அங்கேயிருப்பது கண்டேன். எனக்கு ஜந்து நூலில் தக்க பயிற்சியும், அபிருசியும் இல்லை யாதலால், அக்காட்சியின் ரஸங்களைப் போதிய படி அநுபவிக்க முடியவில்லை. மற்றொரு புறத்திலே கந்தர்வப் பிரதிமைகள் வகுப்புற்றிருந்தன. அங்கு மிகுந்த ஆவலுடன் போனேன். பெண்ணிடத்தேனும், ஆணிடத்தேனும் ஸுந்தரமான வடிவம் காணப்படுமாயின், அதைப் போன்ற இனிய காட்சிகள் உலகத்திலே பல இல்லை. அசேதனப் பொருள்களிலே கூடச் சிறந்த அழகு தோன்றுமிடத்துக் கையெடுத்துக் கும்பிடத்தக்கதாக இருக்கின்றது. அவ்வாறிருக்க, ஓர் ஸ்திரீ அல்லது புருஷனுடைய முகத்திலே சைதன்ய ஒளியுடன் கலந்த அழகு தோன்றுமாயின், அது மிகவும் கவர்ச்சியுடையதாகு மென்பது சொல்லி யாக வேண்டுமோ? மனுஷ்ய வடிவம் ஸௌந்தரியமாயிருப்பதைக் காண்பதில் எனக்கெப்போதுமே அளவிறந்த தாகமுண்டு. ஆனால், பூலோகத்தில் பரிபூரண ஸௌந்தரிய முடைய ஸ்திரீ புருஷர்கள் இல்லை. மனதினிடத்தே சுத்தமும், சாந்தியும் இல்லாதபடியால் பூமண்டலத்து மனிதர்கள் பொதுவாகப் பார்ப்பதற்கு விகாரமாயிருக்கிறார்கள், உள்ள நிலை உடலிலே தோன்றி விடுகிறதாதலின். அதிலும் நான் பிறந்த நாட்டிலே பஞ்சத்தாலும், நோயினாலும், அவற்றின் மூலமாகிய அடிமை நிலையாலும் ஆண்களும் பெண்களும் கண்

ளுல் பார்ப்பதற்குக் கூசும்படி அத்தனை குரூபிகளாக இருக்கிறார்கள். [இது பாரத நாட்டிலே தற்காலத்தில் விதியாயிருக்கின்றது. இதற்கு விலக்குகள் உண்டென்பது சொல்லாதே அமையும்.] வல்லோர் தீட்டிய சித்திரங்களும், வல்லோர் செய்த பதுமைகளுமே பாரத வாஸிகள் ஸௌந்தரியக் காட்சியை இழந்து விடாமல் காக்கின்றன. நமது புராதனக் கவிஞர் முதலாயினோரும் நமக்கு இவ் விஷயத்தில் துணை செய்கிறார்கள். இத்தருணத்தில் நமது நாட்டுச் சித்திரத் தொழிலை நாம் பாதுகாக்காமலிருப்போமானால், இன்னும் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கப்பால் பாரத நாட்டில் எவருக்கும் கண் தெரியாமலே போய்விடும். நிற்க, சித்திரச் சாலையிலே கந்தர்வ வடிவங்களைப் பார்த்த போது எனக்கு முன்பு மதன விக்கிரஹத்தைக் கண்டவுடன் பிறந்த பரவசநிலை பிறக்கவில்லை. ஏனென்றால், கந்தர்வ நாட்டில் தெய்வப் பிரதிமைகளைத் தவிர, மற்றப் பிரதிமைகள், அந்நாட்டுச் சிற்பிகளின் தொழில் வன்மையைக் காட்டுகின்றனவேயல்லாது, அவர்களுடைய உள்ளத்தேட்டத்தை விளக்குந் தகைமை யுடையன அல்ல. எப்படி யெனில், பூலோகத்திலே யவன (கிரீஸ்) தேசத்துப் பிரதிமைகள் மிகக் கீர்த்தி கொண்டவை. இப்பிரதிமைகளைச் செய்த சிற்பிகள் குறைவு பட்ட மனிதவடிவங்களையே பார்த்தவர்களாயினும், தமது உள்ளத்தேட்டத்தால் பரிபூர்ண ஸௌந்தரியத்தைக் கண்டுபிடித்து அதைக் கல்லிலே ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். இத் தன்மை கொண்ட மேலோரை நாம் நல்ல தொழிலாளிகளென்

பது மட்டுமேயன்றி வரபுமான்களென்றும், அருட் காட்சி பெற்றோரென்றும் சொல்லுகிறோம். கந்தர்வ லோகத்திலோ ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதத் திலே பரிபூர்ண ஸௌந்தரிய முடையவர்களா யிருப் பதால், சிற்பிகளுக்குப் பிரதிபா சக்தியை உபயோகப் படுத்த இடமில்லாமற் போய் விடுகின்றது. நான் அங்கே கண்ட பிரதிமைகள் அளவற்ற வனப்பொடு விளங்கினவென்பது மெய்யேயாகும். ஆனால்அவற்றை யொத்த வனப்புடையவர்களாகவே அந்நாட்டு ஸ்திரீ புமான்களும் விளங்குகின்றார்கள். என் பக்கத்திலே யிருந்த ஜீவப் பிரதிமையாகிய பிரிய குமாரியைவிட அழகான பிரதிமை ஒன்று அகப்படுமா என்று தேடித் தேடிப் பார்த்தேன், கிடைக்கவில்லை.

உணவுக்குப் புறப்பட்டோம். ஐம்புலன்களுக்கும் தெவிட்டாத நல்லின்பம் கொடுக்கும் உலக மாதலால் அங்கு நாப்புலனுக்குச் சிறந்ததோர் விருந்துகிடைக்கு மென்றெண்ணி நான் மகிழ்ச்சியோடு சென்றேன். ஓர் பூஞ்சோலைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். அங்கு ஓர் குளிர்ந்த லதாமண்டபத்தில் இருந்துகொண்டு குமாரி "ரஞ்ஜன, ரஞ்ஜன" என்று கூவினாள். சிறிது தூரத் திலிருந்து குமாரியின் தம்பியாகிய சித்தரஞ்ஜனன் வந்தான். "எனக்கும் நமது விருந்தாளியாகிய இருவ ருக்கும் உணவு கொண்டுவந்து கொடு" என்றாள். ஒரு விதமாக நகைத்துக்கொண்டு இளைஞன் சென்றான். சில நிமிஷங்களுக்கப்பால் அவனும் அவனுடைய நண் பன் ஒருவனும் கையில் பொற்றட்டுகள் ஏந்திக்

கொண்டு வந்து அவற்றை எங்கள் பீடங்களுக்கு முன்னே போடப்பட்டிருந்த பளிங்கு மேஜையின்மீது வைத்தார்கள். அவ்வுணவு யாதாயிருக்கலாமென்று ஆவலுடன் பார்த்தேன். கனிகள், கனிகள், கனிகள், கனிகளைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. எனது உள்ளக் குறிப்பை எப்போதும் அறிய வல்லவளாயிருந்த குமாரி பின்வருமாறு கூறலாயினள்:—

“தோழா, உங்கள் உலகத்தாரைப்போல நாங்கள் உணவிலே மிகுந்த நாட்டம் வைத்துப் பல்வகை கொண்ட சுவைகளைத் தேடுவதில்லை. ஐம்புலன்களிலே நாப்புலன் மற்ற நான்கிற்கும் விரோதி. உணவின் பத்திலே பிரியமுடையவர்கள் செவி, கண், என்ற தெய்வப்புலன்களின் பரம ஸுகங்களை நன்கு தேர்ந்து உண்பதற்கு வலியிழந்து போய்விடுவார்கள். வெறுமே உயிர் நிற்பதற்கு மட்டிலும் நாங்கள் உண்பதல்லாமல், உணவிலே இன்பம் தேடுவதில்லை. ஆயினும் இக்கனிகளின் சுவை ஸாமான்யமான தன்று. தின்று பார். பிறகு தெரியும்” என்றாள். சுவையிலும் பயனிலும் மிகுந்த அக்கனிகளைத் தின்று பசி தீர்த்துக் கொண்டோம். பிறகு மதுக்கிண்ணங்களை சித்தரஞ்ஜனன் எங்கள் முன்பு கொண்டு வைத்தான்.

சித்தரஞ்ஜனன் கொண்டு வைத்த கிண்ணங்களை நான் கையால் தொடவில்லை.

பர்வதகுமாரி திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு வழக்க மில்லை” என்றேன்.

“இது மண்ணுலக மில்லை” என்றாள்.

"உங்கள் நாட்டுக் காற்றும், ஒளியும், குளிர்ச்சியும், காட்சிகளும், துணைக்கு நீயும்—இத்தனை வகைகள் போதாதா? இத்துடன் மது வேறு குடித்தா அறிவு மயங்க வேண்டும்"? என்று பலவாறு பேசிக் குமாரியின் வற்புறுத்தலினால் மதுக்கிண்ண மொன்றை வெறுங்கிண்ண மாக்கினேன். இன்பக் களி நிலை பிறந்தது.

இன்பம் ஒரு ஜ்வரம். ஜ்வரத்திலே உஷ்ணம் ஓர் வரை கடந்துவிட்டால் பிறகு குளிர்ச்சி தோன்றி ஜந்நி பிறந்து விடுவதுபோலவே, இன்பத்தின் முடிமீது துன்ப மிருக்கின்றது. மேலே பலவாறாக வகுக்கப் பட்ட இன்பங்களும், பிறவும் கண்டேன். நாட்கள் பல கழிந்தன. இப்பொழுது அந்த நாட்களை நினைத் துப் பார்க்கும்போது ஒருவாறு அத்தனை நாட்களும் ஒரு கணம் போலவும்; மற்றொரு வகையிலே அந்நாட் களின் ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு இன்ப யுகம் போலவும் புலப்படுகின்றது.

நாட்கள் பல கழிந்தன. குமாரியும் எனது உயிர்த் தோழியாய் விட்டாள். நான் எக்காலத்தும் கனவிலே கூடக் கண்டிராத உள்ளக் கிளர்ச்சியும், சோர்வு, நோய், மனத்தளர்ச்சி, மனத்துயர் என்பவற்றின் முழுமறதியும் ஏற்பட்டன. எனினும், மனது திருப்தி பெறவில்லை. ஏதோ ஒன்று குறைவா யிருப்பது போலவே தோன்றியது. நாளடைவில் கந்தர்வ நாட் டின்பங்கள் கூட, கைத்துப் போகவில்லை, ஆனால் ஸாதாரணமாய்ப் போய்விட்டன. ஆரம்பத்திலிருந்த

பரவச நிலைக்கிடமில்லை. கடல், நிலா முதலிய இயற்கை யழகுகளிலே எப்போது லயித்தாலும் பரவசந் தோன்று மெனினும், கள்ள மனம் அவற்றில் நிலைத் திருக்க வன்மை யிலதாகி நின்றது. ஆ! குமாரியி னிடத்திலே கூட மனம் தொடக்கத்திலே கொண்ட பற்றை நெகிழ்த்து விட்டது.

ஒருநாட் காலையில் நான் 'தனியே உட்கார்ந்து கொண்டு பின்வருமாறு யோசிக்கலாயினேன்: ஆகா! இன்பக் களஞ்சியமாகிய இந்நாட்டிற்கு வந்துங் கூட நமது மனத்திற்குத் திருப்தி விளையவில்லையே. இந்த கந்தர்வ நாட்டிலுள்ளவர்கள் ஒரு நாளைப் போலவே அநுதினம் செய்ததைச் செய்ததைத் திரும்பச் செய்து கொண்டு மகிழ்ந்த முகத்துடனே ஸுகத்தில் வாழ்கிறார்கள். இவர்களுக்கு இதில் அதிருப்தி ஏற் பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. நமக்கு மட்டிலுந்தான் எம்மருந்துக்குந் தீராத மனநோய் பிறந்திருக்கிறது. இதென்ன ஆச்சரியம்!''

நான் இங்ஙனம் சிந்தனை செய்துகொண்டிருக்கை யில் குமாரி எங்கிருந்தோ பறந்து வந்து என்னருகே தழுவி வீற்றிருந்தாள். பின், வழக்கம்போலவே எனது உள்ளக்கருத்தை எளிதில் தெரிந்துகொண்டவளாகி எனக்குச் சில அரிய உண்மைகள் கூறுவாளாயினள்.

"தோழா! எங்கள் உலகத்தார் செய்கைகளிலே புதுமை யில்லையென்று நீ வியப்படைகிறாய். மண்ணு லகத்தார் வாழ்க்கையை மறந்துவிட்டாயா? அதில் ஏதேனும் புதுமை யுண்டா? மனித மிருகங்களிலே

பாக்கியம் பெற்ற சில மிருகங்கள் வாலிபத்திலேயே இறந்து விடுகின்றன. சில எண்பது தொண்ணூறு நூறு வருஷங்கள் வரை வாழ்கின்றன. எட்டா மாதத்திலே தின்னத் தொடங்கிய சோற்றை எண்பதாம் ஆண்டிற்கூட ஸாதாரணமாகக் கருதுகிறு னில்லை. மானுடா, உங்கள் உலகத்திலே வாழ்வோர் சோற்றுக்கும் ஆடைக்குமாகப் பொய் பேசுகிறுர்கள்; வஞ்சனை செய்கிறுர்கள்; நடிக்கிறுர்கள்; ஏமாற்றுகிறுர்கள்; திருடுகிறுர்கள்; ஹிம்ஸைகள் செய்கிறுர்கள்; கொலை புரிகிறுர்கள்; உடலை விற்கிறுர்கள்; அறிவை விற்கிறுர்கள்; அடிமைகளாகி ஆத்மாவை விற்கிறுர்கள்; மானுடா, உங்கள் உலகத்திலே ஏழைகளாயிருப்போர் பெரும்பாலும் மானமற்ற அடிமைகள். அவர்கள் அற்ப ஸுகத்தின் பொருட்டு எதுவும் வேண்டுமாயினும் செய்வார்கள். செல்வரா யிருப்போரில் பெரும்பாலார் திருடர்கள். உங்கள் உலகத்திலே எளியோராயிருப்போர் வெறுத்தற் குரிய நீச குணமுடையார். வலியோராயிருப்போர் காலால் மிதித்து நசுக்குதற்குரிய தீக்குணமுடையார். அவர்களெல்லாம் செய்ததைச் செய்ததைத் திரும்பிச் செய்யாமல் வேறென்ன செய்கிறுர்கள்? உண்டும், உறங்கியும், நடித்தும்சாகிறுர்கள். எங்கள் உலகத்திலே மரணமில்லை, பொய்யில்லை. மேலும், தீய நடிப்பு, நீசப் பாசாங்கு, வேஷம் போடுதல், ஒன்று நினைத்து வேறொன்று பேசுதல்—இந்த மஹா பாதகக் குணமில்லை. இவற்றுல் விளையக்கூடிய துன்பங்கள் அனைத்துமில்லை. ஆயினும், உனக்கு எங்கள் வாழ்க்கையிலே திருப்தி யுண்டாகாமலிருப்பது

ஓர் குற்றமன்று. ஏனென்றால், மானுட ஜன்மம் எவ்வளவு இழிவுகளுடையதாயினும் ஒரு முக்கியமான விஷயத்திலேஎங்கள் பிறப்பைக் காட்டிலும் சிறந்தது. ஆத்மத் தேட்டத்திற்கு மனிதப் பிறவி மிகவும் ஸௌகரியமானதாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. 'திருப்தி எதிலும் ஏற்படாதிருத்தல்'—இந்த ஒரு குணமே மனிதப் பிறவிக்குக் காப்பாகவும், அதன் பெருஞ் சிறப்பாகவும் விளங்குகின்றது. மாயா ஸம்பந்தமான எந்த நிலையிலும் மனிதன் ஸ்திரமின்மை கண்டு அதிருப்தியடைகிறான். உங்களிலே பெரும்பான்மையோர் அறிவைப் பலவாறு குழப்பிக்கொண்டு உண்மை நினைப்பேயின்றிப் புழுக்கள் போல மடிவது மெய்யே யாயினும், ஒரு சிலர் பரம நிலை கண்டுவிடுகிறார்கள். தேவர்கள் கூட மோக்ஷ மடைய வேண்டுமாயின் மனித ஜன்மமெடுத்துத் தீர வேண்டுமென்று நீ கேள்விப்பட்டிருக்கலாம், அது மெய்யே. உங்கள் உலகத்துச் சங்கரன், சுகன், ஜனகன், கிருஷ்ணன், புத்தன், இயேசு முதலியவர்களைப் போன்ற அற்புதப் பெரியோர் எங்கள் நாட்டிலே தோன்றுவது ஸாத்தியமில்லை. மாயை விலங்கு; அதில், எங்களுக்குப் பொன் விலங்கு பூட்டியிருப்பதால் வெறுப்புண்டாவது எளிதன்று. உங்களுக்குக் கோரமான தளைகள் போட்டிருப்பதால் மேலோர் எளிதாக வெறுப்படைந்து விடுகிறார்கள். ஓரிரண்டு மஹான்கள் அத் தளைகளை அறுத்தே தொலைத்து விடுகிறார்கள். ஸ்த்ரீயாகிய நான் முத்தமிடுவதற்கும், பாட்டு கேட்பதற்குமே தகுதியென்று உனக்கு அடிக்கடி தோன்றவும், இப்படி

ஓர் பெருந் துறவிபோல வார்த்தைகள் சொல்வதைக் கேட்டு நீ இப்பொழுது உன் மனத்திலுள்ளே பெரு வியப்பு அடைகின்றாய். எங்கள் நாட்டினருக்கு அறிவுத் தெளிவு ஸஹஜ மாகையால் இந்த விஷயங்கள் எங்களுக்கு ஸுலபமாகப் புத்தியில் பட்டுவிடும். ஆனால், அனுபவத்திற்கு வருவது கஷ்டம். அதற்கு மானுட ஜன்மம் வேண்டும்'' என்றாள். எனக்கு இவள் இப்படியெல்லாம் பேசுவதுகூட வியப்பாகத் தோன்றவில்லை. இவ்வளவு பேசுவதுடன் என் மனமாறுபாடுகளையெல்லாம் நிமிஷந்தோறும் அறிந்துவிடும் இந்தக் கிராதகி, பேச்சு முடிந்தவுடன் ஒன்றும் அறியாத மான்கன்றுபோல விழிப்பதுதான் வியப்பாயிருந்தது.

''கள்ளி, கள்ளி'' என்று முணுமுணுத்தேன். ''ஒரு தரம் சிக்ஷை விதித்துவிடு'' என்று கெஞ்சினள்; அதாவது பழைய இதழ்ச்சிக்ஷை. ''நீ என் காதலியன்று, நீ பெரிய ரிஷிக் கிழவர்'' என்றேன். ''எல்லாம் ஒன்று போலவேதான்; போ'' என்றாள்.

அப்பால் இதழோடு இதழ் பொருந்திப் பல நிமிஷங்கள் உயிர் கலந்திருந்தோம்.

மூன்ரும் அத்தியாயம்.

ஸத்ய லோகம்

அடுத்த நாள் ஸத்திய லோகம் சென்றேன். அங்கே மாசற்ற சூரியப் பிரகாசம்போன்ற ஒளியொன்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். ஆனுல் வானத்தில் சூரியனில்லை. அவ்வுலகத்தின்கண் மத்திய பாகத்தில் ஓர் திவ்ய வடிவம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. அதின் முகத்திலிருந்தே கிரணங்கள் பொங்கி வெளிப்பட்டன. அக்கிரணங்களின் ஒளியே வானத்திலுஞ் சென்று மோதுவது கண்டேன். பல பல திசைகளிலே என் ரதத்தைத் திருப்பிவிட்டேன். அந்நாட்டு ஜனங்களெல்லாம் அவரவர்கள் பாட்டில் மிகுந்த முயற்சி யுடையவர்கள் போலப் போகிருர்கள். சிற்சில ஜனங்கள் வெயர்க்க வெயர்க்கக் கஷ்டத்துடன் நடந்து செல்லுகிருர்கள், சிலர் என்போல ரதங்களில் ஊர்ந்து செல்லுகிருர்கள். வேறு சிலர் சிறகு புடைத்துக்கொண்டு அதி வேகமாய்ப் பறக்கிருர்கள். சிலர் மலர்ந்த முகத்துடன் போகிருர்கள். சிலர் மிகக் களைப்படைந்தவர் போலக் காணப்படுகிருர்கள். சிலர் திடீர் திடீரென்று வந்து தோன்றி அவ்வொளி பொறுக்க மாட்டாமல் கண்ணைக் கையால் மூடிக்கொண்டு அவ்வப்பொழுதே மறைந்து விடுகிருர்கள். இங்ஙனம் மறைந்து செல்வோர் என்னைப்போலப் புதிதாகப் பார்க்க வந்தவர்களென்றும்,

இங்கிருக்க முடியாமல் ஓடி வேறு வேறு உலகங்களுக்குப் போகின்றார்களென்றும் தெரிந்துகொண்டேன்.

சிலர் தேவர்களைப் போலிருந்தனர். அவர்களே மலர்ந்த முகத்துடன் உல்லாசமாகவும் வேகமாகவும் சுற்றித் திரியும் கூட்டத்தார். என்போன்ற மனித உருவ முடையோர்களிலேதான் பலர் களைப்புக் காட்டினர். கந்தர்வ லோகத்திற்கு வந்தவுடன் எனக்கு உருவ மாறுபாடு தோன்றியது போல இங்கே உண்டாகவில்லை. ஓடிப்போனவர்களும் மனித வர்க்கத்தினரே யாம். பருத்த தொந்தியுடன் கையில் பொற்காப்புப் போட்டுக்கொண்டு ஒருவன் வந்தான். அவன் ஓவென்றலறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டான். ஒருவன் மனைவி மக்களுடன் வந்து சேர்ந்தான். "இங்கேன் காணும் கூட்டிக்கொண்டு வந்தீர்? இங்கே, கடைத்தெருவா, கிடைத்தெருவா, கோயிலா, குளமா, வேடிக்கையா, விளையாட்டா? ஒரு மண்ணையுங் காண வில்லை. அவனவன் பைத்தியம் பிடித்ததுபோல ஓடிக் கொண்டு திரிகிறான். நான், குழந்தைகளையுங் கொண்டு இங்கே ஒரு க்ஷணங்கூட இருக்க மாட்டேன். ஊருக்குப் போகலாம் வாரும்" என்று பொதி மாட்டைப் போலிருந்த அந்த ஸ்திரீ கத்தினள். அந்த மனிதன் "இரடி, இரு. இந்த ஒரு கிரணத்தை மட்டிலும் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன், அவஸரப்படாதே" என்றான். "கிரணமுமாச்சு, மரணமுமாச்சு, புறப்படும்" என்று அவள் ஏதோ கூச்சலிட்டாள். அவன் மனமில்லாவிடினும் அவள் செய்யும் தொல்லையைஎதிர்க்கத் திறனற்றவனாய் மறைந்துவிட்டான். இன்னு மொரு

வன் எட்டு மூட்டைகளை ஒரு வண்டியில் சுமத்திக் கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். மற்றவர்களெல்லாம் என்னிடம் பேசாமலிருக்க, இவன்மட்டிலும் என்னருகே வந்து, "ஐயா, ஏடுகளெல்லாம் மிக விசேஷமானவை. ஏதேனும் உமக்கு வேண்டியதைப் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளுகிறீரா?" என்று கேட்டான். அவன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, பின்னே நின்ற வண்டியில் நெருப்புப் பிடித்து ஏடுகள் சாம்பாராவது கண்டு, நான், "அதோ, பாரையா?"என்றேன். அந்த மனிதன் வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு ஸத்யலோகத்தை நிந்தனை செய்துகொண்டே போய்விட்டான்.

இன்னும் எத்தனையோ ஜனங்கள்—மனவுறுதியில்லாதோர், சித்தத்தைப் புலன் வழியிலே சிதறவிட்டோர், ஸத்யத்தில் மெய்யன்பில்லாது போலி யன்பு பாராட்டும் வேஷதாரிகள், இவர்களனைவரும் வந்து வந்து மறைந்து விட்டார்கள். இது நிற்க. மேற்கூறப்பட்ட ஒரு மனிதனைத் தவிர வேறெவருமே என்னிடம் வார்த்தையாட வில்லை யென்று சொல்லியிருக்கிறேன். கல்விப் பயிற்சிக்குத் துணைவேண்டுமென்று பெரியார் சொல்லுகிறார்கள். அது மெய்யே. ஆனால் உண்மைத் தேட்டத்திற்குத் தனித் தனியே போக வேண்டுமென்று இப்பொழுதுதான் கண்டேன். உண்மை தேடப் போகும்பொழுது துணை கூட்டிக் கொண்டு போகலாகாது. உண்மையைக் கண்டு மீண்ட பின்பு அதைப் பிறருக்குக் கூறலாம். கூறுதல் கடமை. ஆனால், ஆரம்பத்தில் தன்னந்தனியாகச் செல்ல வேண்

டும். இன்னொருவனைத் துணையாக அழைத்துச் செல்வாயாயின், அவனுக்கும் உனக்கும் விவாதங்கள் உண்டாகும். 'மாறுபடு தர்க்கம் தொடுப்'பதனால் அறிவிலே கலக்க முண்டாகு மல்லாது, தெளிவு ஏற்படாது. அறிவுத் தெளிவிலேதான் உண்மை தோன்றும். மேலும் இன்னொருவனோடு சேர்ந்து உண்மை தேடப் போவாயானால், அவன் ஒரு பாதையில் இழுப்பான், நீ மற்றொரு பாதையில் இழுப்பாய். இரண்டிலொன்று யதார்த்தவழியாக இருக்கும். ஆனால் உங்களுக்குள் விவாதம் தீரும் பொருட்டு, நீங்கள் பெரும்பாலும் என்ன செய்வீர்களென்றால், "அப்பா நீ சொல்லியதும் வேண்டாம். நான் சொல்லியதும் வேண்டாம். இரண்டுக்கும் நடுவாக ஒரு வழியிலே போவோம்" என்று பொது உடன்பாடு செய்து கொள்வீர்கள்.

இந்தப் பொது உடன்பாடு செய்தாலொழிய இருவருக்கும் திருப்தி யேற்படாது. இந்தப் பொது உடன்பாட்டுப் பாதை உங்களைக் கழுத்துவரை சேறுள்ள குழிகளிலும், ஏரிகளிலும், மடுக்களிலும், முள்ளிலும், கல்லிலும், பொதி மணலிலுங்கொண்டு இறங்கச் செய்யும். ஆரம்பத்திலே உங்களுக்கு இயற்கையாகக் காணப்படும் இரண்டு பாதைகளில், யதார்த்தப் பாதையை நீக்கிப் பொய்ப் பாதையிலே போனபோதிலும், ஒரு வேளை நல்லது. இறுதி வரையில் போய், அங்கே தேடிய உண்மையில்லா திருத்தல் கண்டு, மறுபடி மீண்டும் நல்ல மார்க்கத்திலே புகலாம். நீங்கள் அப்

அப்படிச் செய்யமாட்டீர்கள். உடன்பாட்டுப் பாதை யொன்று கொண்டு அதிலேதான் போவீர்கள். அந்த வழி சூனியத்திலேதான் கொண்டுவிடும். ஞானி களுடைய "ஸமரசம்" பிழையொன்று நான் கூறிய தாகக் கொள்ளவேண்டாம். ஸாமானியர்கள் செய்து கொள்ளும் 'ஒப்பு' அதாவது உடன்பாடு எப்போதும் பிழை என்பதையே வற்புறுத்திச் சொல்லுகிறேன். எனவே, ஸத்யலோக யாத்திரை செய்வோர் யாரும் வீண் ஸம்பாஷணையிலே காலங் கழிப்பதில்லை யென் பதை அறிந்து கொண்டேன். ஆதலால், நானும் பிறர் களைத் தொந்தரவு செய்யலாகாதென்று சும்மா இருந்துவிட்டேன்.

கிரண பரிசோதனையிலே எனக்குப் புத்திசெல்ல வில்லை. மத்ய பாகத்திலே யிருந்த திவ்ய வடிவத்தி னருகே நேராகப் போய் விடவேண்டுமென்று எனக் குத் தோன்றியது. அப்போது உயர ஓர் தொனி பிறந்தது. அதிலே கவனம் செலுத்தினேன். அது சொல்லிற்று:— "நடுவே யிருக்கும் உருவமே பிரமன். அது ஸத்ய ஸ்வரூபம். திடீரென்று அதனருகே பாய்ந்துவிடுதல் யாராலும் முடியாது: ஒரு கிரணத் தைப் பற்றிக்கொண்டு, அதன் வழியே அணுவணுவாக நகர்ந்து செல்லவேண்டும். ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய முயற்சி செய்து நீ வீணே ரதத்தை உடைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்" என்று.

எனக்குச் சோம்பர் அதிகம். கிரணங்களோ நெடியவை. இவற்றின் வழியாய் மெல்ல மெல்லப் புழு ஊர்வது போல ஊர்ந்து செல்ல எனக்கு மனம் இணங்கவில்லை.

"நன்று. இப்பிரமன் விஷயத்தைப் பின்பு பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். இப்போது இந்நாட்டைச் சுற்றி ஓரமாக ஓர் வளையமிட்டு வருகின்றேன்" என்றெண்ணித் தேரைப் பிரதக்ஷிணமாகச் செலுத்தினேன்.

சிறிது தொலை கடந்தவுடனே வேறு வர்ணங் கொண்ட ஒளிகண்டேன். அவ்விடத்தினின்று எங்கே பார்த்தாலும் அந்தப் புதியவர்ணமே காணப்பட்டது. "இதென்ன விந்தை!" என்று பிரமிப்பு அடைந்து அப்பால் சென்றேன். போகப் போக, புதிய புதிய வர்ணங்கள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

உண்மை பல வர்ணங்களுடையது என்று தெளிந்து கொண்டேன். நெடுநேரத்தின் பிறகு வடக்குக் கோட்டை வாயிலருகே வந்து சேர்ந்தேன். அங்கிருந்து பார்க்கும்போது மறுபடியும் பிரமனுடைய தெய்விக வடிவம் என் கண்ணுக்கு நேரே எதிர்க்கெதிராக விளங்கிற்று. இதென்ன செய்தி யென்று யோசனை செய்தேன். முகம் முன்பு தோன்றியது போலவே தானிருக்கிறதா என்று கூர்ந்துபார்த்தேன். அப்போது ஒரு புதிய அற்புதங் கண்டேன். நான் எவ்வளவுக்குக் கூர்மையாகப்பார்க்கிறேனோ அவ்வளவு

அத்திருமுகத்தின் ஒளி அதிகரித்து வரலாயிற்று. சிறிது பொழுதுக் கப்பால் என் கண்கள் கூசச் தொடங்கிவிட்டன. அதினின்றும் கண்களை மீட்டுக் கொண்டேன்.

மறுபடியும் முன் கேட்டது போன்ற ஓர் தொனி பிறந்தது:—

"மானிடா! உண்மை தொடக்கத்தில் தெளிவாகத் தெரிவது போலத் தோன்றும். கொஞ்சம் கவனம் செலுத்துவாயானால் கண் கூசத் தொடங்கிவிடும். நீ நெருங்கி நெருங்கிப் போவாயாயின். பின் கண் வருத்தம் தீர்ந்துவிடும். இறுதியில் நீ அருகே வந்த பிறகு உண்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெற்றெனத் தெளிந்து புலப்படும்."

இதைக் கேட்டவுடனே, எனக்கு ஓர் கிரணத்தைத் தான் பற்றிச் செல்லலாமா என்ற விருப்பம் நிகழ்ந்தது. மறுபடியும் எனது சோம்பர்க்குணம் மனதிலே பிரதானமாய் விட்டது. "ஐயோ! இந்தச் சோம்பர் என்ற பாவி! மண்ணுலகத்துப் பெருமையையும், பொருளையும் நான்விரும்பிய காலத்தில் இதுதான் வந்து குறுக்கிட்டது. இப்பொழுது விதிவசத்தால், அவ்வித விருப்பங்களெல்லாம் அகன்று விட்டன. எனவே, ஸத்யலோகத்திற்கு உண்மைத் தேட்டத்தால் வந்து நிற்கும் போதும் அத்தீய சோம்பர் வந்து கெடுக்கின்றது" என்று பலவாறு வருத்தமடைந்தேன்.

அழுதாற் பயனென்ன, நொந்தாற் பயனென்ன? ஒன்றும் ஆவதில்லை. முன்னர்ச் செய்தது பின்னை விளையும். அவரவர் செய்கைகளின் பயனையே அவரவர் நுகர்தற் குரியர். தர்மதேவதையின் ஆட்சிக்குட்பட்ட இஜ் ஜகத்தில் தத் தம் செய்கைப் பயனுக்கு மேல் ஓரணுக்கூடவேனும், அன்று அதற்கு ஓரணுக்குறைய வேனும் உயிர்கள் பெறவொண்ணாது. எனது இயற்கையிலே சோம்பரை வளர்த்துவிட்டேன். இப்போது அதன் பயனை நுகர்கின்றேன். மண்ணுலகத்துப் பொருளும் பெருமையும் மிக இழிவுடையன வாயினும், அவற்றைக்கூட சோம்பரால் துறந்திருப்பவன் நற்கதி யடையமாட்டான். உழைத்துத் தேடி அவற்றின் இயற்கையை அனுபவித்துப் பார்த்துப் பின்பு துறக்க வேண்டும். பாடுபட்டுத் தேடிப் பணத்தை அடைபவனைக் கவி நிந்தனை செய்யவில்லை! அதைப் போற்றுதற் குரியதோர் பெருமை யுடைய தென்றெண்ணிப் புதைத்து வைப்பவனையே நிந்தை செய்கின்றார். அதைநன்கு செலவிடுகிறானா அல்லது துர்விநியோகம் செய்கிறானா என்பதைப் பற்றி இங்குவிவகாரமில்லை. அது வேறு விஷயம். அதைத் தேடிக் கண்டு அனுபவித்துணர்ந்த பிறகுங்கூட அதன் சிறுமையை அறிந்து வெறுத்துத் தள்ளிவிடாமல், அதில் மேன்மேலும் ஆசைகொண்டு ஆதரிப்பவனே கேடுகெட்ட பாவி யாவானென்று கவி சொல்லுகிறார்.

ஆம். மண்ணுலகத்துப் புலைப்பொருளைக் கூடச் சோம்பரால் பிரிந்திருப்பவன் புகழ்ச்சிக் குரியவனாக

மாட்டான். இடைவிடாத உழைப்பினாலேதான் அண்ட பஹிரண்டங்கள் இயங்குகின்றன. தமோ குணம் நாசத்துக்கு முற்குறி. சோம்பர் அழிவுக்குக் காரணம். யமபடர்கள் மூதேவியின் மக்கள்.

சிறிது நேரம் ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்து விட்டு, "இந்த மூடத் திகைப்புக்கும், சித்த சலனத் திற்கும், சோம்பருக்கும் இடந் தரலாகாது. இனி நமது வாழ்நாளை ஸத்ய நாட்டத்திலேதான் செலவிட வேண்டும்" என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டேன். அப்போது மனம் சொல்வதாயிற்று:— "கந்தர்வ லோகத்திலே யிருந்த ஸுகம் இங்கே யுண்டா? ஆஹா! அதிலே நாம் சலிப்படைந்தது பிசகென்று இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. மீண்டும் அங்கே போக லாம் வா. உனக்கு அந்நாட்டு இசையும், வானும், நீரும், ஒளியும், மலரும், மாதரும் தந்த இன்பங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகவா இந்தக் கிரண மூர்கின்ற ஆண்மைத்தொழிலிலே கிடைக்கப் போகின்றது?" இது கேட்டு, ஒரு க்ஷணம் மறுபடி சலன மடைந்தேன். பின் பூர்வ கர்மப் பயனால் எனக்கு என்று மறியாத தைரியம் பிறந்தது.

"மனமே! உன்னை அறிந்து விட்டேன். எனது நன்மைக்கெல்லாம் நீ கேடு சூழ்வாய். எனக்கு வருந் தீமைகளுக்கெல்லாம் நீ உபகாரம் செய்வாய். இதோ உன்னைக் கொன்று விடுகிறேன் பார்" என்று, அதன் கழுத்திலே கைபோட்டு விட்டேன். மனம் கோ கோ

வென்றலறிற்று. அப்போது மறுபடியும் ஆகாசத்தி லிருந்து பின்வரும் வாக்குப் பிறந்தது:—"மானிடா, வீண் முயற்சி செய்யாதே. மனதை உன்னால் கொல்ல முடியாது. மனங்கடந்த நிலையிலே நீ தாகத்துடன் பாயும்போது அது தானாகவே மடிந்து சூனியமாகி விடும். அதற்கு உனக்குப் பக்குவம் வரவில்லை. அது வரை நீ எது செய்தாலும் மனம் சாகாது. மேலும் நீ உனது யாத்திரையை விநோதார்த்தமாகத் தொடங் கினாய். வேடிக்கை பார்க்கவந்தவனுக்கு ஸத்தியம் புலப்பட்டது. கந்தர்வ நாட்டிலே போய் இன்பங் கண்டதுபோல இங்கும் உண்மையை எளிதில் கண்டு விடலாமென்ற பேதைமை யெண்ணத்தை விட்டுவிடு. நீ பாக்கியவானாதலால், உனது தேர் நீ முன் கண்ட வேறு பலரின் தேர்களைப்போல, இங்கிருந்து தூரத் துண்ணாமல், இங்கே நிற்பதற்கும், ஸஞ்சரிப்பதற்கும் வலிமை யுடையதா யிருக்கிறது.

மேலும், பூ, புவ, ஸ்வ, மஹ, ஜன, தப என்ற ஆறுலகமும் கடந்துவந்த ஜீவர்களே ஸத்யலோகத்தில் தரித்து நிற்கமுடியும். நீ வரபுருஷ னாதலால் உனக்கு அத்தனை கஷ்டம் வேண்டுவதில்லை. நீ ஒருமுறை தர்ம லோகத்திற்குப் போய், அங்கே உள்ள அனுபவங்களை அறிந்து வா. அப்பால் உனக்கு இப்போது நேர்ந் துள்ள உண்மை நாட்டம் பயன்பெறும். தர்மலோகத் திலே மனம் இறந்து போகாவிடினும், நீ விதிக்கும் கட் டுப்பாடுகளுக்கெல்லாம் அடங்கி உனக்குத் தொண்டு புரியும். பின் இங்கு வந்தாயானால், மேல் நடக்கும்

செய்திகளை நீயே அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்வாய். போய் வா'' என்றது.

கண்கள் சுழன்றன. சிறிது நேரம் மயக்கமுண்டாயிற்று. பின் மயக்கம் தெளிந்தது. கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன். மறுபடி மண்ணுலகத்திலே, திருவல்லிக்கேணி வீரராகவ முதலி தெருவில், கிழக்கு முகமுள்ள வீட்டு மேன்மாடத்தில்,—நானும் என் பக்கத்திலே சில வர்த்தமானப் பத்திரிகைகள், எழுது கோல், வெற்றிலை, பாக்கு முதலிய என்னுடைய பரிவாரங்களும் இருப்பது கண்டேன்!

நாலாம் அத்தியாயம்

மண்ணுலகம்

எனக்குத் தலைநோவு பலமாயிருந்தது. படுக்கையை விட்டிறங்கிக் கிழக்கே இரண்டு மூன்று சந்துகளுக்கப்பால், ஏதோ பெயர் மறந்துபோன தெருவில், நான் கூலி கொடுத்து வாஸம் செய்து கொண்டிருந்த வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தேன். அந்த வீட்டைக் கொஞ்சம் வர்ணிக்கலாமா? கந்தர்வ நாட்டைப் பற்றிக் கேட்டீர்களே! இந்த மண்ணுலகத்தில் நமக்குள்ள ஸௌகரியங்களைப் பற்றிச் சிறிது கேளுங்கள்.

நானிருந்த வீட்டிற்கு முன்பக்கத்திலே ஓர் கூடமும் அதைச் சுற்றி இரண்டு மூன்று அறைகளும் உண்டு. மேற்கே பார்த்த வீடு. அந்தக் கூடத்திற்குத் தென்புறத்திலே ஒரு முற்றம். இது முன் பகுதி. பின் பகுதியிலே சில அறைகள். ஒரு முற்றம். மேல்மெத்தை அதில் இரண்டறைகள். இவ்விரண்டு பகுதிகளுக்குப் பொதுவாகத் தென்பாரிசத்திலே கொல்லைப் புறத்தில் ஓர் கிணறும் தண்ணீர்க் குழாயும் உண்டு. பின் பகுதியில் நான், என் சிறிய தாயார், மனைவி, மைத்துனிப் பெண், தம்பி, எனது குழந்தை ஆகிய அறுவரும் வசிப்பது. முன் பகுதியில் ஒரு ராயர் பெரிய குடும்பத்தோடிருந்தார். அவருக்குப் பகல் முழுதும் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும்படியாகத் தபால் கச்சேரியிலோ, எங்கேயோ, ஓர் உத்தியோகம். உடம்பிலே கோபி

மண் முத்திரைகள் எத்தனையோ, அத்தனை குழந்தைகள். அவர் மனைவி மறுபடியும் கர்ப்பம். அந்த முற்றத்திலேயே ஒரு பசுமாடு. இத்துடன் ஒட்டுக்குடியாக அவருடைய பந்துக்கள் சிலர் வஸித்தார்கள்.

நான் இருந்த பகுதியிலேனும் மேன்மாடமென்று ஒன்றிருந்தபடியால், கொஞ்சம் காற்று வரும். ராயர் கூட்டத்தாருக்கு அதுகூடக் கிடையாது. இரவிலே கொசுக்களின்தொல்லை பொறுக்க முடியாது. எனக்குத் தூக்கமே வராது. ராயருக்குக் காச நோயாதலால் அவர் இருமிக்கொண்டே இருக்கிற சப்தம் ஓயாமல் கேட்கும். அவருடைய குழந்தைகள் ஒன்றுமாற்றி மற்றொன்று அழுதுகொண்டே யிருக்கும். கர்ப்பிணியாகிய அவர் மனைவி இடையிடையே விழித்துக் குழந்தைகளையோ, அல்லது கடவுளையோ அல்லது ராயரைத் தானோ, யாரையோ கன்னட பாஷையிலே திட்டிவிட்டு மறுபடியும் உறங்கி விடுவாள்.

ராயர் வீட்டு விஷயங்கள் இவ்வாறிருக்க, நமது வீட்டுச் சம்பிரமங்கள் இதைக் காட்டிலும் விசேஷம்.

கதையை இடையிலே விட்டு விட்டேனே. வீரராகவ முதலி தெருவிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்தேனா? வரும் வழியிலே "ஜட்கா" வண்டிகள், "துரை"கள் போகும் "கோச்சு"கள், புழுதி, இரைச்சல், துர்நாற்றம், இவற்றையெல்லாம் கடந்து, முன் பகுதியிலே பசுமாடு, ராயர் வீட்டம்மாள், குழந்தைக் கூட்டங்கள் முதலிய விபத்துகளுக்கெல்லாம் தப்பிப் பின் புறத்திலே "மெத்தை"க்கு வந்து சேர்ந்தேன். அங்கே,

எனது படுக்கை, படிப்பு, எழுத்து, பகலில் ஸ்நேஹி தர்கள் வந்தால் அவர்களுடன் ஸல்லாபம் முதலிய நாலாயிர விஷயங்களுக்கு உபயோகப் படுத்தப்பட்ட அறையின்வெளிப்புறத்தில்வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு என் மனைவியைக் கூப்பிட்டேன். அவள் வந்து ஏனென்றாள். "தலைநோவு பொறுக்க முடியவில்லை. கொஞ்சம் மிளகு அரைத்துக்கொண்டு வா" என் றேன். "ஆமாம்; இரண்டு நாளைக்கொரு முறை இதொரு பொய்த் தலைவலி வந்துவிடும், என்னைவேலை யேவுகிறதற்காக. அதெல்லாம் சரிதான். பால்காரி வந்து மத்யானம் பணம் கேட்டுவிட்டுப் போனாள். ராயர்வீட்டு அம்மாள் குடிக்கூலிக்கு ஞாபகப்படுத்தச் சொன்னாள். ராயர் நேற்றே சொன்னாராம். இந்த மாதம் குழந்தைக்குக் காப்பு வாங்க ரூபாய் தருவதா கச் சொல்லியிருந்தீர்கள். என்னைத்தான் ஏமாற்று கிறது வழக்கமாகவே போய்விட்டது"; இன்னும், அது இது என்று ஆயிரங் கணக்கு சொன்னாள். அன்று மாலை அவள் சொல்லிய கணக்குகளை எல்லாம் தீர்க்க வேண்டுமானால் குறைந்தபக்ஷம் மூன்று லக்ஷம்ரூபாய் வேண்டும் என்று என் புத்திக்குப் புலப்பட்டது. கடைசியாக, "தெருவிலே போகிற நாய்களுக்கெல்லாம் பணத்தை வாரியிறைக்கிறது; வீட்டுச் செலவைப் பற்றிக் கேட்டால் முகத்தைச் சுளிக்கிறது; இப்படிச் செய்து கொண்டே வந்தால், அப்புறம் என்ன கிடைக் கும்? மண்தான் கிடைக்கும்." என்று ஆசீர்வாதம் பண்ணிப் பிரசங்கத்தை முடித்தாள்.

"தலைநோவு தீர்ந்துபோய்விட்டது. நீ தயவு செய்து கீழே போகலாம்" என்று வணக்கத்துடன் தெரியப்படுத்திக் கொண்டேன்.

"ஆமாம்! ஊர்க்காரர் கூட வெல்லாம் ஓயாமல் பேசித் தொண்டைத் தண்ணீரை வற்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். நான் ஒருவார்த்தை பேசவந்தால் உடனே கோபம் வந்துவிடும்" என்றாள். அவள் மன தில் என்னை ஸமாதானப் படுத்துவதாக எண்ணம். அப்பால், பல தினங்கள் கழிந்த பின்புதான், நான் தர்மலோக யாத்திரை செய்வதாகத் தீர்மானம் செய்து வைத்திருந்தேன். இடையே நிகழ்ந்த சிற்சில ஸம்பவங்களும், காலதேச வர்ணனைகளுமே இங்கே எழுதப்படும். மண்ணுலகம் மிகப்பெரிது. அதில் என் அனுபவ முழுவதையும் எழுத வேண்டுமானால் மஹா பாரதத்தைப் போலப் பதினெட்டு மடங்கு புஸ்தக மாகும். இங்கு ஓரிரண்டு 'மாதிரிவஸீன்'களே குறிப் பிடப்படும்.

20ஆம் தேதி—குழந்தைக்குக் காய்ச்சல். மனை விக்குக் காதுவலி. எனக்குப் பித்தக் கிறுகிறுப்பு.

21ஆம் தேதி—தம்பிக்குப் பாடசாலைச் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டிய கடைசி நாள். நான் காரியஸ் தலத்திலிருந்து பணம் கொண்டுவந்து வைக்க மறந்து விட்டேன். அவன் அதுபற்றிப் பாடசாலைக்குப் போவதையே நிறுத்தி விட்டான். நான் சுதேசிய விஷயத்தில் ஊக்கத்துடன் பாடுபடுவதன் பொருட் டாக, என்னை எப்போதும் கவனித்து வரும்படியாக ராஜாங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள் எனது

தம்பியிடம் செய்த ஸம்பாஷணையில் "உம்முடைய அண்ணனது சிநேகிதரான இன்னாரை ராஜாங்கத்தார் பிடிக்கப் போகிறார்கள்" என்ற மங்கள ஸமாசாரம் சொல்லிவிட்டுப் போனதாகத் தம்பி வந்து சொன்னான்.

22ஆம் தேதி—மனைவிக்கும் சிறிய தாயாருக்கும் மனஸ்தாபம் வந்துவிட்டது. ஒருவரையொருவர் மாற்றி என்னிடம் பிழைகூறத் தலைப்பட்டார்கள். என் ஜீவதர்மமாகிய 'சுதேசியம்' தப்பு முயற்சியென்றும், வீணென்றும், அதில் நான் தலையிட்டதிலிருந்து குடும்பத்துக்குப் பற்பல கேடுகளுண்டாகுமென்றும் சிறுதாயார் ஸன்மார்க்க போதனை செய்தாள். என் மூக்கில் அடிக்கடி ஒரு வித ஊறுதல் உண்டாவது போலத் தோன்றிற்று. அது ஓர் பொல்லாத நோயாயிருக்குமோவென்ற மூடத்தனமான கவலை கொண்டேன். அக்கவலையிலிருந்து மனதை அடிக்கடி திருப்பியும், மனம் மீட்டும் மீட்டும் அதில் போய்விழுந்தது.

23ஆம் தேதி—வெற்றிலையில் சுண்ணாம்பு அதிகமாகச் சேர்ந்து விட்டபடியால், வாயெல்லாம் புண்ணாய்ப் போய்விட்டது. வாய்க்குள் ஜலம் விடுவதற்குக் கூடத் தகுதியில்லை. எனக்கு ஸாதாரணமாகவே உழைப்பு அதிகமாதலால், அத்துடன் சோறும் விழுங்க முடியாமற் போகவே, சோர்வும் முகக் கடுகடுப்பும் அதிகப்பட்டன. இத்யாதி, இத்யாதி.

நாள் தவறினாலும், இந்தக் கணக்குத் தவறுவதில்லை. சீச்சி! இந்த மண்ணுலகம் ஓரிடமா? இதில் மனிதன் வசிக்கலாமா? ஆமைகளும் ஓநாய்களும்

வாழலாம். இது துன்பக்களம். இது சிறுமைக் களஞ்சியம். இது நரகம். இதில் வெறுப்படையாத மனிதர்களின் முகத்திலேகூட விழிக்கலாகாது.

வீட்டு வியாபாரங்களையும் எனது சொந்த வர்த்தமானங்களையும் குறித்துச் சில திருஷ்டாந்தங்கள் காண்பித்தேன். இனி, வெளி வியாபாரங்கள், எனது மித்திரர், அயலார் முதலியவர்களின் செய்திகள் ஸம்பந்தமாகச் சில திருஷ்டாந்தங்கள் காண்பிக்கிறேன். திருவல்லிக்கேணியிலே "செ......ஸங்கம்" என்பதாக ஓர் தேசபக்தர் ஸபை உண்டு. அதில் தேசபக்தர்கள் தான் கிடையாது. நானும் சிற்சில ஐயங்கார்களுமே சேர்ந்து, "காரியங்கள்"—ஒரு காரியமும் நடக்கவில்லை—நடத்திேனோம். நாங்கள் தேசபக்தர்கள் இல்லையென்று, அந்தச் சபை ஒன்றுமில்லாமற் போனதிலிருந்தே நன்கு விளங்கும்.

நான் சோம்பருக்குத் தொண்டன். எனது நண்பர்களெல்லாம் புளியஞ்சோற்றுக்குத் தொண்டர்கள். சிலர் மட்டிலும் பணத்தொண்டர்; 'காலணு'வின் அடியார்க்கும் அடியார்.

ஆனால், எங்களிலே ஒவ்வொருவனும் பேசுவதைக் கேட்டால் கைகால்நடுங்கும்படியாக இருக்கும். பணத்தொண்ட ரடிப்பொடியாழ்வார் எங்களெல்லோரைக் காட்டிலும் வாய்ப்பேச்சில் வீரர். ஒருவன் வானத்தை வில்லாக வளைக்கலாமென்பான். மற்றொருவன் மணலைக் கயிறாகத் திரிக்கலாமென்பான். ஒருவன் "நாம் இந்த 'ரேட்'டில்—இந்தவிதமாகவே—வேலை செய்து கொண்டு வந்தால் ஆங்கிலேயரின் வர்த்தகப் பெருமை ஆறு மாதத்தில் காற்றாய்ப் போய்விடும்" என்பான். மற்றொருவன், "சியாம்ஜி கிருஷ்ணவர்மா ஸ்வராஜ்யம்

கிடைக்கப் பத்து வருஷமாகுமென்று கணக்குப் போட்டிருக்கிறார். ஆறு வருஷத்தில் கிடைத்து விடுமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்பான். தவளை யுருவங் கொண்ட மூன்றாமொருவன்:— "ஆறு மாதமென்று சொல்லடா" என்று திருத்திக் கொடுப்பான்.

ப............ஆழ்வார் எங்களிலே முக்கியஸ்தர். அவர் இதை எல்லாம் கேட்டுப் பரமானந்த மடைந்து கொண்டிருப்பார். ஆனால், ஒரு தேவதை அவரிடம் வந்து, "உங்களுக்கு நான் ஸ்வராஜ்யம் நாளை ஸூர்யோதயத்திற்குமுன்பு ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கிறேன். நீ உன் வீட்டிலிருந்து அதற்காக ஒரு வராகன் எடுத்துக் கொண்டு வா" என்று சொல்லுமாயின், அந்த ஆழ்வார், "தேவதையே, உனக்கு வந்தனம் செய்கிறேன், ஓம் சக்த்யை நம:, ஓம் பராயை நம:, இத்யாதி; அம்பிகே, இந்த உபகாரத்திற்கு நாங்கள் உனக்கு எவ்வாறு நன்றி செலுத்தப் போகிறோம்? எங்கள் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் உன்னுடையதேயாகும். ஆனால், ஒரு வராகன் கேட்ட விஷயத்தைப் பற்றி நான் ஒரு வார்த்தை வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதைக் கேள். நீ சொல்லுகிற காரியமோ பொதுக் காரியம். அதற்குப் பொது ஜனங்கள் பணம் சேர்த்துக் கொடுப்பதே பொருத்த முடையதாகும். நான் ஒருவன் மட்டிலும் கையிலிருந்து பணம் செலவிடுதல் பொருத்தமன்று. இவ் விஷயத்தைப் பற்றி நாங்கள் அடுத்த வாரம் கூடப் போகிற 'மீட்டிங்'கில் பேசித் தீர்மானம் செய்கிறோம். அதன் பிறகு நீ பெருங் கருணையுடன் எழுந்தருள வேண்டும். இப்போது போய் வருக. வந்தேமாதரம்" என்று மறுமொழி சொல்லி யனுப்பிவிடுவார்.

ஐயோ! என்ன உலகமடா, இந்த மண்ணுலகம்! ஒழியாத ஏமாற்று, ஒழியாத வஞ்சனை, ஒழியாத கவலை. ஸாரமில்லை, ஸத்துக்கிடையாது; உள்ளூரப் பூச்சியரித்துக் குழலாயிருக்கும் வாழ்க்கை. ஒவ்வொரு வனும் மற்றவன்மீது பழி கூறுகின்றான். ஒவ்வொரு வனும், தன்னிஷ்டப்படி விட்டுவிட்டால் எல்லாம் நேராக நடக்குமென்ற நம்பிக்கையுடனே தான், இருக் கிறான். ஆனால் "நான் ஒருவன் சரியாக இருந்தால் போதுமா? மற்றவர்களை நம்புவதற் கிடமில்லையே" என்று நினைக்கிறான். பிறரை நம்புவதற் கிடமில்லை யென்றெண்ணி ஏமாற்றுகிறான். ஐயோ, மூடா! நீ ஏமாற்றுவதனால், முன்னைக் காட்டிலும் பரஸ்பர நம்பிக்கை அதிகரித்து விடுமென்றா நினைக்கிறாய்? மனித ஜாதிக்குத் தீராத நோய் ஒன்று பிடித்திருக் கிறது. மாறாத சாபம். இறங்காத விஷம். இதன் பெயர் பணம்.

இப் பேய்க்கு வணங்கும்படி அவனைத் தூண்டி விடுவது விருப்பம். அதாவது ருசி நீங்கிய விருப்பம்; அறிவற்ற விருப்பம். ருசி ஸஹிதமான விருப்பமுடை யோர் கந்தர்வர்கள். அறிவு ஸத்யலோகக் கருவி.

இன்னும் எத்தனையோ காட்சிகள் மண்ணுலகத் திலிருந்து எடுத்துக் காட்டவேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்தது. ஆனால், பயனற்ற இவ்வுலகத் தைப் பற்றி அதிகமாக விஸ்தரிப்பது பயனுடைய கார்யமாகாது என்பது கருதி இத்துடன் நிறுத்தி விடுகிறேன்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

தர்மலோகம்

சில தினங்களின் பிறகு, ஒரு நாள் ஞானரதத்தில் ஊர்ந்து தர்மலோகத்திற்குப் போனேன். கந்தர்வ லோகத்திற்குப் போனவுடன் தேரிலிருந்து இறங்கி யதேச்சையாகத் திரிந்ததுபோல, இங்கும் ஸஞ்சரிக் கலாமென்று கருதித் தேரை விட்டு இறங்கினேன். அப்போது, தெளிந்த வதனமும், அகன்ற அடங்கிய விழிகளும், கருமையாகச் சுருள்கள் அமைந்த தாடி யும், வலக்கையிலே ஒரு சுவடியும் கொண்ட ஒரு வாலிபன் என் முன்னே வந்து, "தேரை விட்டிறங்க வேண்டாம். அதிலேயே இரு; நானும் ஏறிக்கொள்ளு கிறேன். உன்னுடன் வந்து உனக்கு இந் நாட்டின் விஷயங்களைக் காண்பிக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தர்மதேவதையின் கட்டளை" என்றான்.

நான் அவனைக் கண்டவுடனே, அவனிடம் எனக்கு ஒருவிதமான அச்சமும் மதிப்பும் ஜனித்தன. அவனைப் போன்ற துணைவன் இருந்தால் பல அரிய விஷயங்கள் தெரிவதுடன், நற்கதியும் பெறலாம் என்று எனக்கு எக்காரணத்தாலோ மிக நிச்சயமாகத் தோன்றியது. அந்த வாலிபன் தேர்மீது வந்து ஏறிக் கொண்டான். மறுபடியும் அவனை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன். ஆஹா! என்ன அற்புத வடி வம்! அவன் தேகத்திலே ஒரு சுருங்கல் கிடையாது.

ஒரு கோணல் இல்லை. அவனது அங்கங்களெல்லாம் தத் தம் இயற்கையளவுக்குச் சிறிதும் மாறுபடாமல் கணித தேவதையால் அமைக்கப்பட்டன போன்று விளங்கின. உடல் முழுதும் ஒரு பிரகாசம் காணப் பட்டது. அது கந்தர்வ லோகத்தவரிடம் காணப் பெற்ற மயக்குந் தன்மை கொண்ட 'லாஹிரி'ப் பள பளப்பு அன்று; இயற்கையின் திகழ்ச்சி. பிரகிருதி யிலே, மலர், செடி முதலிய தம் தம் கடமைகளை நேர் மையுறச் செலுத்தும் பொருள்களிலே, ஓர் விதமான திகழ்ச்சி தெரிய வில்லையா? அவ்வகைப் பட்டது. சாஷ்டாங்கமாக அவன் பாதத்தில் விழுந்து வணங்கி னேன். அவன் "தர்மம் சர," (அறத்தை ஒழுகு) என்று ஆசீர்வாதம் செய்தான்.

பின்பு, "மகனே, என் பெயர் தபஸ். நான் இந் நாட்டில் வழி காட்டும் தொழில் உடையவன். அவரவர் கள் எவ் வெத் தருமங்களைக் காண விரும்புகிறார்களோ அவ்வவற்றைக் காட்டுவேன். திமிங்கில முதல் புழு வரை ஒவ்வோருயிர்க்கும் அததற் குரிய தருமங்கள் உண்டு. நட்சத்திரங்கள் சூரிய சந்திரன் முதலாக அணுக்கள் வரை ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்கும் உரிய தர் மங்களுண்டு. மேலும், ஒன்றிற்கே காலதேச வர்த்த மானங்களுக்குத் தக்கபடி தருமங்கள் மாறுபடுகின் றன. அவற்றையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டு வரவேண்டுமானால், பதினாயிரம் வருஷங்கள் போதா. ஆதலால், நீ எந்த தர்மங்களை முக்கியமாக அறிய விருப்பமுள்ளது என்று குறிப்பிடுவாயோ, நான் அவற்றைமட்டும் உனக்குக் கொண்டு காட்டுவேன்,

வேறு பல விஷயங்களையும் நீ பொதுப்படையாகப் பார்த்துக்கொண்டு போகலாம்" என்று கூறினான். அதற்கு நான், "முனிவரே, நான் பிராமண தருமத்தையும், க்ஷத்திரிய தருமத்தையும் அறிய விரும்புகிறேன்" என்றேன்.

"நல்லது, என்னுடன் வா; பிரதமத்திலே அறக் கடவுளின் ஆலயத்தில் போய் வழிபாடு செய்துவிட்டு வரலாம்" என்றான். இருவரும் உடன் சென்றோம்.

இடைவழியில் என்ன பொருள்கள் உள்ளதென் பதைப் பார்க்கக்கூட முடியாதபடி கண் மூடித் திறக்கு முன்பாகத் துய்ய வெண்மை நிறங்கொண்ட ஸ்படிகத் தால் மிக விசாலமாகக் கட்டப்பட்ட ஓர் ஆலயத்தி னருகே வந்து சேர்ந்தோம். பின்புறத்திலிருந் திறங்கித் தபோமுனி முன் செல்ல, நான் அவரைத் தொடர்ந்து, அவ்வாலயத்துக்குள்ளே இருவரும் புகுந் தோம். "ஜய தர்மராஜாய, ஜய யமாய, ஜய வைவஸ்வதாய, ஜய ஸூர்யதேஜஸ்வினே, ஜய மஹோக்ராய, ஜய மஹாசாந்தாய," என்ற ஒலிகள் கேட்டன. என் மனம் திடுக்கிட்டது. கை கால்கள் நடுங்கின. உடம் பெல்லாம் வெயர்த்து விட்டது. பதறிப்போய், "முனி வரே, எங்கே அழைத்துச் செல்லுகிறீர்?" என்று கேட்டேன். "யம ஸன்னிதானத்துக்கு" என்றார். "ஏன்? ஐயா? எதற்கு?" என்று அலறினேன். முனி வர் என் பக்கமாகத் திரும்பி என் மெய்யைத் தடவித் தமது விசாலமான அருள் விழிகளின் பார்வையை எனது கண்களிலே செலுத்தி, "அஞ்சாதே, அறத்

துக்கு அஞ்சலாமா?" என்றனர். எனது பொறுத்த லரிய பயம் தெளிந்துவிடும்போல் இருந்தது. அதற் குள் மூர்ச்சை போய் விழுந்து விட்டேன். அப்போது சில கனவுகள் கண்டேன்.

ஆ! என்ன தீய கனவுகள்! பெரிய பெரிய புழுக்கள் வந்து என்னை விழுங்குவது போலிருந்தது. "ஐயோ! என்ன பாதகம் செய்தோ நரகத்தில் வந்து விழுந்து விட்டேன். நரகத்தில் நெருப்பால் சுடுவார் கள், அங்கத்தை யெல்லாம் வெட்டி வெட்டிச் சித்திர வதை செய்வார்கள் என்று சொன்னார்களே! அப்படி யெல்லாம் செய்தாலும்கூட நான் பொறுத்திருப் பேனே, பொறுக்கமுடியாத அசுசி கொண்ட உயிர் களுக்கும் பொருள்களுக்குமிடையே என்னைப் போட்டு இம்சை செய்கிறார்களே! ஈசா, அசுத்தமான எண்ணங் கள் எண்ணியதற்கும், அசுத்தமான வஸ்துக்களை விரும் பியதற்கும் இதுவா தண்டனை! ஐயோ! அந்த நாளில் தெரியாமற் போய்விட்டதே. உற்றார், நண்பர்கள், அயலார், எல்லோரும் அசுத்த சிந்தைகளில் ஆழ்ந் திருந்தபடியால், அவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலல் லவோ, நானும் கெட்டுப்போய் விட்டேன். எனக்குத் தெரியாதே," என்று கூவினேன்.

"அதோ, அதோ, அதோ பார்! எனக்குத் தெரிந் தவர்களாக எத்தனையோ பேர் வந்து நான் படும்பாடு களையே அனுபவித்துக் கொண்டு கிடக்கிறார்கள். சிலர் என்னைக் கண்டு வெட்கமடைகிறார்கள். ஓர் பிரமாண்ட மான சங்குப் பூச்சியின் கொம்புகளின்கீழ் முகத்தை

மறைத்துக் கொள்கிறார்கள். சிலர் என்னைக் கண்டு அழுகிறார்கள். அப்பப்பா! நத்தை, நண்டு, பாச்சை, பல்லி—எல்லாம் பெரிய பெரிய ஆகிருதி—இவற்றி னிடையேயும்,இவற்றைக் காட்டிலும் அசுத்த வஸ்துக் களினிடையேயும், நான் கண்ட அனுபவங்களை இங்கே எழுதவும்கூச்சமுண்டாகிறது.மானிடர்களே! அசுத்த எண்ணங்களை நீக்குங்கள். அன்பினால் சொல்லுகிறேன். அசுசியான சிந்தனைகள் வேண்டாம். ஈசா, அனலிலே போடும், என்னை அனலிலே போடும். எனக்கு இந்த நிலை போதும், போதும். இனிப் பாவம் செய்யமாட் டேன்'' என்று கூறி விம்மி விம்மி அழுதேன்.

''பின் பார்க்கிறேன். என்னை மற்றோரிடத்தில் போட்டிருந்தார்கள். என்மேலெல்லாம் நோய்கள் தோன்றி இருந்தன. கரிய குஷ்டம், யானைக்கால், பக்ஷ வாதம், க்ஷயம், குன்மம்; ஒன்றா, இரண்டா? உட லிலே பிரியங்கொண்டு, அதன் போஷணைக்காக அதர் மங்கள் செய்யும் மூடர்களே, உங்களை எச்சரிக்கின் றேன். ஐயோ! ஏன் கெடுகிறீர்கள்?''

சிறிது நேரம் கழிந்தது. நெருப்புக்குள்ளே என் னைச் சில பிசாசுகள் கொண்டு தள்ளின. ஆரம்பத்தில் அனல் வந்தாலும் பெரிதில்லை என்று எண்ணிய நான் அனற்குழியைக் கண்டவுடன், கால்களால் உதைத் தும், பல்லாற் கடித்தும், கையால் மோதியும் அந்தப் பிசாசுகளிடமிருந்து திமிறிக்கொள்ள முயன்றேன். ''ஐயோ! அவைகளுக்குத்தான் என்ன பலமடா? என்னை ஒவ்வொரு நெருப்புக் குழியாக முறையே

போட்டுப் போட்டு எடுத்தன. மேல் தபிக்கிறதே, அங்கங்களெல்லாம் வேகின்றனவே. ஐயோ, வெட்டி வெட்டி ஆட்டிறைச்சையைத் தொங்கவிடுவது போல் எனது கைகளையும், கால்களையும் தொங்கவிடுகிறார்களே, என் முண்டத்தைத் தீப்பாறைகளில் மோதுகிறார்களே, என்னை எவரும் காப்பவர்களில்லையா? காப்பவர்களில்லையா? தபோமுனியே, வந்து ரக்ஷிக்க மாட்டாயா?'' என்று கதறினேன். மூர்ச்சை தெளிந்து கண்களை விழித்துப் பார்த்தேன்.

தபோமுனி என் முகத்தை நீரால் துடைத்து, என்னைத் தூக்கி நிறுத்திக் கொண்டு தனது அருள் வழிகளிலே நீர் பொழிய, "மகனே, இனி நீ சுகம் பெறுவாய். பிராரப்த கருமங்கள் அனுபவித்தாலொழியத் தீரமாட்டா. நீ கண்ட கனவுகளை எல்லாம் மறந்துவிடு. முன்சென்ற துன்பத்திற்கு இப்போது நினைத்து வருந்துதல் பேதைமை. இனி, நல்லற வழியிலே நான் உன்னைக் கொண்டு சேர்க்கின்றேன். 'ஜய தர்மராஜாய' என்று சொல்'' என்றார்.

"ஜய தர்மராஜாய'' என்று வாழ்த்தினேன்.

பின்பு பல வளைவுப்பாதைகளின் வழியே சுற்றிச் சுற்றி என்னைக் கொண்டு போய், முனிவன் தர்மராஜாவின் சபையிலே கொண்டு சேர்த்தான். பளிங்குத் தளம், பளிங்குச் சுவர்கள், பளிங்குத் தூண்கள், வயிரச் சிங்காதனம். அதன் கீழே பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பாம்பு, புலி இவற்றின் உருவங்கள் நசுக்கிக் கிடந்தன. ஸபா மண்டபத்திற்கு மேல்விதானம் கிடை

யாது. ஆகாயமே கூரை. சூரிய கிரணங்கள் நேரே தர்மராஜாவின் முடிமீது வந்து விழுகின்றன; அவருடைய ரத்தின மகுடத்தை ஜாஜ்வல்யமாகச் செய்கின்றன. ஸெளர்ய குமாரனுதலால், அவனையும், அவன் ஸபையிலுள்ளோரையும் ஸெளர்ய கிரணங்கள் சுடவில்லை யென்று தெரிந்து கொண்டேன். நெருப்பை நெருப்பு சுடுமோ? தர்மராஜாவின் மகுடத்துக்கு நேரே உயர ஓர் அக்கினி வாள். இடைவானிலே பொறிகள் பறக்குமாறு தக தக வென்று ஒளி வீசி நிற்கின்றது. இது தர்மத்துக்கு ரக்ஷணை. தர்மத்தைப் பிறர் துன்பப் படுத்த வந்தால் அவர் தலையிலும், தர்மம் தானே சிறிது தவறுமாயின் அதன் தலையிலும் இவ்வாள் விழுந்து நாசப் படுத்திவிடும் என்பது அறிந்தேன்.

தர்மராஜாவின் முகத்தைப் பார்த்தேன். பால கங்காதர திலகரின் முகத்துச் சாயல் கொஞ்சம் தென்பட்டது. இலேசான சாயல். ஆனால், தர்மராஜா தாமே காலமாதலால், காலத்தினால் மனிதர் முகத்தில் ஏற்படுத்தப்படும் சிதைவுகள் அவருடைய திவ்விய வதனத்தில் காணப்படவில்லை. பொன் வர்ணமுடையதும் வயிர ஸாரங்கொண்டதும் ஆகிய ஒரு அற்புத உலோகத்திலே வார்த்து, அதனுள்ளே மகாசக்தி கொண்ட உயிர்த் திகழ்ச்சி செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது போல விளங்கிற்று. இத்தனைக்கும் மேலே, அருட்ஜோதி கூத்தாடுகின்றது. தர்மம் இரக்கமில்லாதது என்று நான் பல ஸமயங்களில் நினைத்திருக்கிறேன். சிங்காதனத்தைப் போலவே நெஞ்சமும் வயிரத்தால் செய்

யப்பட்டதாக இருக்கலா மென்று நினைத்தேன். அது பிழை. தர்தம் பக்ஷபாதமற்றது. குருட்டன்பு இல்லாதது. ஆனால், அருளும் விவேகமும் கலந்து வார்க்கப் பட்ட விக்கிரகம் தர்மம்.

தபோமுனி என்னைக் கொண்டு தர்மராஜாவின் திரு முன்னே நிறுத்தினார். தருமன் முகமலர்ந்து "வருக" என்று சொல்லி, "ஓம்" என்று ஆசீர்வதித்தான். அவன் வாய்திறக்கு முன்பாகவே நான் அவன் தாளில் வீழ்ந்து ஸாஸ்டாங்கமாக வணங்கி அவன் பாத விரல்களைக் கண்ணீரால் நனைத்துவிட்டு எழுந்து நின்றேன்.

தர்மன் என்னை நோக்கி "உனது பாவங்களெல்லாம் நீங்கிப்போயின. உன் குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து நீ பரிபூர்ணம் பெறும் மார்க்கத்திலே செல்வதற்குத் தகுதியுடையவனாய் விட்டாய். இனி இந்திரிய விருத்திகளிலே உன் மனம் செல்லமாட்டாது. அற்பப் பொருள்களிலே ஆசை வைக்கமாட்டாய். ஆணவத்திலே அடங்கி நிற்க மாட்டாய். மனம் உன் வசப் பட்டு நீ சொன்னபடி யெல்லாம் கேட்கும், தபோமுனி நீ விரும்பியதை யெல்லாம் காட்டுவான். உனக்கு மங்கள முண்டாகுக!" என்றான். அவனை மறுபடியும் வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

அடர்ந்ததோர் காட்டிற்கு என்னை முனி அழைத்துச் சென்றான். அதனருகே ஏறக்குறைய இருபது சிறிய கூறை வீடுகளுள்ள ஒரு கிராமம். ஒவ்வொரு கூறை வீட்டையும் சூழ்ந்து ஒரு தோட்டம். வீடுகள்

நெருக்கமாகச் சேர்ந்திருக்க வில்லை. விஸ்தாரமான இடைகள் விட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தன. வனப்பு, சுத்தம், வணங்குதற்குரிய எளிமை என்னும் இம்மூன்று குணங்களுக்கும் ஒவ்வொரு வீடும் இலக்கியமாக விளங்குகிறது. அசுசியான தோற்றமேனும், நாற்றமேனும் அங்கு தேடித் தேடிப் பார்த்தாலும் கிடையாது. அவ்வனத்திலும் அதி சுத்தமாயிருந்த வீட்டிற்குள் நானும் முனிவனும் சென்றோம். அங்கே ஒரு பிராமணன் விசாலமான தோள்களும், ஞானச் சுடர் விடும் முகமும், பரந்த கண்களும், வெளுத்து நீண்ட தாடியும் உடையவனாக வீற்றிருந்தான்.

அவனுக் கெதிரே ஐந்தாறு சிஷ்யர்கள் சுவடிகள் கையிலே வைத்துக்கொண்டு பாடங் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நானும் தபோமுனியும் போனவுடன் எங்களுக்கு வழக்கப்படி உபசாரங்கள் கூறி உட்கார வைத்து விட்டு, மாணாக்கர்களை நோக்கி:—

"மக்களே, இன்றைக்குப் பாடம் போதும். போய் வாருங்கள்" என்றான்.

நான் "பாடம் நடத்துங்கள். நாங்கள் இடையூறாக வந்ததைக் கருதவேண்டாம்" என்றேன். அதற்குப் பிராமணர் "அதனால் பாதகமில்லை. ஏற்கெனவே பாடத்தை முடிக்கும் நேரமாய்விட்டது. அதற்கேற்ப நீங்களும் வந்து சேர்ந்தீர்கள். உங்கள் 'வரவினால் பாடத்திற்கு விக்கினமில்லை. இந்த உலகத்தில் அவரவர் தர்மஸேவைக்கு விக்கினங்கள் ஏற்படமாட்டா" என்று கூறினான்.

தபோமுனி அந்த உபாத்தியாரை நோக்கி, "கண்வாசாரியாரே, இவர்கள் என்ன பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்?" என்று கேட்டான். அதற்குக் கண்வர் "இவர்கள் கணித சாஸ்திரம் படிக்கிறார்கள்" என்றான்..

தபோமுனி:—"முன் நான் வரும்போது சிற்ப சாஸ்திரம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தீர் களே?"

கண்வர்:—"ஆம், அவர்கள் தொழிலாளிகள். இப்போது இருந்தவர்கள் பிரம, க்ஷத்திரிய என்னும் இரண்டு வகுப்புகளைச் சேர்ந்தவர்கள்."

"ஸர்வ சாஸ்திரங்களின் கடல்" என்று நான் வாய்க்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டேன்.

அதுகேட்ட கண்வர் :— "அப்படி யொன்று மில்லை. எனக்கு வேதாந்த சாஸ்திரம், தர்ம சாஸ்தி ரம் இவற்றைத் தவிரச் சிற்பம், கணிதம் என்ற இரண்டுதான் தெரியும். வந்துகேட்கும் மாணாக்கர் களுக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். அது எனது தர்மம்" என்றார்.

இவ்வளவு நேரத்தின் பிறகு, தபோமுனி கண்வா சாரியாரிடம் என்னைச் சுட்டிக் காட்டி, "இவருக்குப் பிராமண தர்மத்தைக் காட்டவேண்டு மென்பதாகத் தங்களிடம் அழைத்து வந்திருக்கிறேன்" என்றார்.

கண்வர் புன்னகைசெய்து, "ஆஹா! ஸர்வ தர்மங் களுக்கும் தாமே மூலஸ்தானமா யிருக்கும்போது,

என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி வந்தது வியப்பே. தமது கட்டளைக்கிணங்கி அவர் கேட்பதெல்லாம் கூறும் கடமையைச் சிரமேற்கொண்டிருக்கிறேன்" என்றனர். எனக்குத் தொடக்க முதலாகவே இருந்த ஆவலை எவ்வாறோ அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது அவர் சொல்லைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தவனாய், அவ்வாசாரியனிடம் நியாயஸ்தலத்திலே சாக்ஷியிடம் கேட்பதுபோல—ஆனால், வணக்கம், பக்தி, சிரத்தை, இவற்றுடன்—கேள்விகள் சோனா மாரியாகப் பொழிந்தேன். அவரும் சலிப்பில்லாமல், ஐயந் திரிபற மறுமொழிகள் சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

சில கேள்விகளையும் உத்தரங்களையும் இங்கே குறிப்பிடுகின்றேன்:—

கேள்வி:—"ஸ்வாமி, ஒருவன் பிறக்கும் போதே பிராமணனாகப் பிறக்கிறானா? அல்லது பயிற்சியால் பிராமணனாகிறானா!"

உத்தரம்:—"பிறக்கும்போது மனிதர்களெல்லாம் மிருகங்களாகப் பிறக்கிறார்கள். பயிற்சியினாலும் குண கர்மங்களினாலும் வெவ்வேறு வர்ணத்தினராகின்றார்கள். "சாதுர்வர்ணயம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகச:" என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார்."

கேள்வி:—"ஸ்வாமி, இந்த விதி அனுபவத்தில் இருக்கிறதா?"

உத்தரம்:—"ஆம். எனது பிதா க்ஷத்திரியர்; நான் பிராமணன்; என் மக்கள் பன்னிரண்டு பேரில் ஒருவனை மட்டுமே பிராமண காரியங்களுக்குத் தெரிந்தெடுத்திருக்கிறேன். மற்றவர்களையெல்லாம் பிரம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய என்ற மூன்று வர்ணங்களின் காரியங்களுக்கு அவரவர்களின் தகுதி, ஸ்வபாவம் முதலியவற்றைக் கருதி உரியவாறு பயிலும்படி செய்திருக்கிறேன்."

கேள்வி:—"மண்ணுலகத்திலே பாரததேசத்தில் தான் வர்ணாசிரம பேதங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே தாம் சொல்வதுபோல நடக்கவில்லையே?"

உத்தரம்:—"பாரத தேசத்தில்தான் வர்ணாசிரம பேதங்களிருப்பதாகச் சொல்வது பிழை. ஸகல தேசங்களிலும் உண்டு. ஆனால் பாரததேசத்தில்தான் வர்ணாசிரம நெறி சீர்கெட்டுப் போயிருக்கின்றது. பூர்வத்திலே பாரத தேசத்தில் வர்ணாசிரம நெறி நான் சொல்வது போலத் தான் இருந்தது. அதற்கு அந்நாட்டிலுள்ள வேதங்கள், உபநிஷத்துக்கள், புராணங்கள், இதிஹாசங்கள் முதலிய ஸகல நூல்களும் ஸாக்ஷி. இப்போது பாரத நாட்டைத் தவிர மற்றெல்லா நாடுகளிலும் பகவான் சொல்லிய முறைதான் நடைபெற்று வருகிறது. பாரத நாட்டில் அம்முறை தவறிவிட்டது. அதுபற்றியே, அந்நாட்டினர், வறுமை, நோய், அடிமைத் தனம் என்ற இழிவுகளிலே வீழ்ந்திருக்கிறார்கள்."

கேள்வி:—"பிராமண தர்மங்களை எனக்குப் போதனை செய்யவேண்டும்."

உத்தரம்:—"ஸங்கிரஹமாகச் சொல்லுகிறேன். பிராமண வர்ணத்தார் ஒரு ஜன ஸமூகத்தின் அறிவுச் செல்வத்திற்குக் காவலாளிகள்; அறிவுப் பயிருக்கு உழவர்கள். அவரவர் தத் தம்மால் இயன்ற சாஸ்திரங் களைப் படித்து வைத்துக்கொண்டு அவற்றை வெவ் வேறு வர்ணத்தாருக்கு உரிமை நோக்கிக் கற்பிக்க வேண்டும். அவ்வாறு கற்பிப்பதற்கு, தமது உணவு மட்டிற்கு மேற்பட்ட எவ்விதமான கிரயமும் வாங்க லாகாது. 'எவன் வீட்டில் மறுநாள் ஆகாரத்திற்கு இன்றே நெல் சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அவன் பிராமணன் ஆகமாட்டான்' என்று யாக்ஞ வல்கியர் சொல்கிறார்.

"ஜனங்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய துன்பங்களுக் கெல்லாம் அறிவின்மையே காரணமாதலாலும், அந்த அறிவின்மை ஏற்படாமற் பாதுகாப்பதே பிராமணன் கடமையாதலாலும், பிராமணர்களே பொறுப்பாளிக ளாவார்கள். ஜனங்களுக்குள் க்ஷத்திர தர்மம் குறைந்து போனால், அப்போது பிராமணர் க்ஷத்திர தர்ம போத னையே முதல் தொழிலாகக் கொண்டு நாட்டில்உண்மை யான க்ஷத்திரர்களை அதிகப்படுத்த வேண்டும். வைசிய நூல் கற்பதும் கற்பிப்பதுமே முதற் கடமையாகக் கொண்டு, கையில் அகப்பட்டவர்களை யெல்லாம் மெய் யான வைசியராக்கி விடுவார்கள். க்ஷத்திரிய தர்மத்

திற்கும், பிராமண தர்மத்திற்கும் ஊனம் வர இடங் கொடுக்கவே கூடாது. க்ஷத்திரிய பிராமண தர்மங்களுக்கு ஊனம் நேரிடுமாயின், ஜன சமூகம் முழுவதுமே க்ஷீணமடைந்து போய்விடும்.

"அப்படிஏதேனும் மஹாவிபத்து நேரிடக்கூடிய தருணத்தில், 'அவரவர் தத்தம் தர்மங்களை மட்டுமே கருதி நிற்போம், மற்றவர் தர்மங்களை நாமேன் கருத வேண்டும்' என்று சும்மா இருத்தல் கூடாது. வீடு தீப்பற்றி யெரியும்போது, தகப்பன் தன் காரியஸ்தலத்திற்கும், மகன் பள்ளிக்கூடத்திற்கும், பெண்கள் பூஞ்சோலைக்கும், தாய் கோயிலுக்கும், வேலைக்காரன் காய்கிழங்குகள் வாங்கும் பொருட்டுக் கடைக்கும், பரிசாரகன் சமையலுக்காகத் தண்ணீருக்கும், உல்லாஸமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கலாமா? நெருப்பை அவிக்க முயலவேண்டியது எல்லோருக்கும் கடமை. காரியஸ்தலத்திற்குப் போவதைப் பற்றிப் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்; கோயில்களையும், பள்ளிக்கூடங்களையும் கள்வன் கொண்டுபோய் விடமாட்டான்; மறுநாள் கவனித்துக்கொள்ளலாம். விளையாட்டுக்குப் பூக்கொய்து வருதல் பெரிதன்று; காய்கிழங்குகள் பெரிதில்லை; சமையல் பெரிதில்லை. வீட்டிலே பற்றியிருக்கும் நெருப்பை அவிப்பதுதான் பெரிது. அதற்குத்தான் எல்லோரும் பாடுபடவேண்டும். கலியிலே வர்ண வேறுபாடுகள் பொய்; வெறும் ஏமாற்று. பாரத நாட்டைப் பற்றி நீர் கேட்டீர், பாரத நாட்டில் இப்போது

கலி யுகம். ஆனால். இன்னும் இரண்டு மூன்று தலை முறைகளில் கலி யுகம் நீங்கிக் கிருதயுகம் பிறக்கப் போகின்றது. அப்போது அந்த நாட்டிலே உண்மை யான வர்ணாசிரம பேதங்கள் ஏற்பட்டு விளங்கும். இப் போதிருக்கும் வஞ்சனை பேதங்கள் நீங்கிவிடும்.

“பாரமார்த்திகத்திலே பிரம்மஞான முடைய வனே பிராமணன் என்ற பெயருக்குத் தகுதியுடைய வனாவான். ‘வஜ்ரஸூசிகை’ என்ற உபநிஷத்திலே இதை நேர்த்தியாக எடுத்து விளக்கியிருக்கின்றார். ஆனாலும், வியவஹாரத்திலே, உலகத்தாருக்கு அறி வுப் பயிற்சி கொடுக்கும் வகுப்பினர் பிராமண ராவார் கள். ஸகல விதமான நூல்களிலும் பயிற்சி கொண் டிருத்தல், அதனை உலகத்தாருக்குப் போதனை செய்து, உலகத்துத் தொழில்களெல்லாம் இனிது நடப்பதற்கு ஆதரவாயிருத்தல், லௌகிகப் பெருமைகளிலே ஆசை யில்லாமை—இவையே சுருங்கச் சொல்லு மிடத்து பிராமண தர்மத்தின் ஸாராம்சங்களாகும்” என்று முடித்தார்.

பேசி முடிந்தவுடன் திடீரென்று எழுந்து வெளி யேபோனார். உடனே திரும்பி எங்களிடம் வந்து ஸந் தியா தியானத்திற்கு நேரமாய்விட்டதென்று தெரி வித்தார். மூவரும் எழுந்து, கிராமத்திற்கு வெளியே சிறிது தூரத்துக்கு அப்பால் மரஞ்சோலையை யடுத் துள்ள ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றோம். ஸூர்ய கோளம் மேற்றிசை வானத்திலே பாதி மறைந்திருந்தது. மேகங் கள் எல்லாம் நெருப்புத் தீவுகள் போலத் தோன்றின.

பிரகிருதி தேவி அற்புதமான அழகுடன் விளங்கினள். அத்தருணத்தில் ஸ்நாநம் முடித்துத் தனித்தனியாகத் தூரத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு முனிவர்கள் இருவரும் பிரம்மத் தியானத்திலே அமர்ந்திருந்தார். நான் "ஓம்" என்று ஜெபித்து சாந்தி தேவியை வரிக்கலாயினேன்.

ஜபதபங்கள் முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் கண்வ முனிவரின் வீட்டிற்கு வந்தோம். அங்கு நானும் தபோமுனிவரும் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ள விரும்பிச் சில வார்த்தைகள் சொன்னோம். அதற்குக் கண்வர், "இராப்பொழுதாய் விட்டது. தாம் இருவரும் இன்றிரவை எனது சிறு குடிலிலேயே கழித்துக்கொண்டு போகவேண்டும்" என்றார்.

எனக்கு உடனே,"மறுநாள் காலைஆஹாரத்திற்கு வீட்டிலே நெல் வைத்திருப்பவன் பிராமணனாக மாட்டான்" என்று சொல்லிய வசனம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஆதலால், அவர் மிகவும் எளியவராயிருப்பாரென்பது கருதி "வேண்டியதில்லை. நாங்கள் சென்று வருகிறோம், தயவுசெய்து மன்னிக்கவேண்டும்" என்றேன்.

கண்வ முனிக்கு எனது ஹிருதயம் தெரிந்து விட்டது.

"ஸஹோதரா, தர்மமுள்ள இடத்தில் வறுமை கிடையாது. நீர் அதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டாம்.

தயவு செய்து இவ்விரவு தங்கியே போக வேண்டும்'' என்றார்.

எனக்கு வெட்கம் பொறுக்க முடியவில்லை. தலை குனிந்துவிட்டேன். முனிவர்கள் இருவரும் புன்னகை செய்தார்கள். பின்பு, இராப்பொழுதை அங்கேயே கழிப்பதாகத் தீர்மானம் செய்து கொண்டோம்.

கண்வர் வீட்டு நடையிலே ஓர் பாயின்மீது உட்கார்ந்திருந்தபோது, கந்தர்வ லோகத்தில் ஸுகந்த மாளிகையின் மாடத்திலே பர்வத குமாரியுடன் பஞ்சணைமீது உட்கார்ந்திருந்த பொழுதைக் காட்டிலும், என் மனதில் அதிக சாந்தி ஏற்பட்டு விளங்கிற்று. கண்வரும் தபோமுனிவரும் வேதாந்த விசாரணை செய்யத் தொடங்கினார்கள். தபோமுனிவர் விவஹாரத்தின் நடுவிலே சில அருமையான விஷயங்கள் சொல்லினர். அப்போது கண்வருடைய பத்தினியும் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சிரவணம் செய்தாள்.

கண்வருடைய பத்தினியை நோக்கும்போது, வேதங்களிலே படித்திருக்கும் மைத்ரேயி முதலிய ஸ்திரீகளின் சித்திரம் மனவிழியிலே எழுந்தது. கற்பு, தெளிவு, அடக்கம், அறிவு, தயை என்ற குணங்கள் அனைத்தும் அந்த தேவியைச் சூழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. முனிவர்களின் ஜீவகளை ஸம்பாஷணை ரஸத்தால் இயக்கத்தில் விளங்குவதும், தேவியின் ஜீவகளை அடக்கத்தில் ஒளிர்வதும், ஒப்புநோக்கும்போது மிக நன்றாயிருந்தது. சிறிது நேரத்திற்கு அப்பால் கண்வரின் குமாரன் வந்து தாயின் பக்கத்

திலே உட்கார்ந்தான். ஆ! இந்த வாலிபனைத் தவ வேடத்திலே கண்டபோது என் மனம் பொறுக்க வில்லை. இவனை ராஜகுமாரனாக அமுதவிழி கொண்ட மாதர்களோடு கொஞ்சிக்கொண்டிருக்கப்பார்க்கவேண் டும். இவனைச் சேனாபதியாக வாலிப வீரர்கள் சேர்ந் திருக்கும் சைன்ய முகத்திலே பார்க்க வேண்டும். கிரக கணங்களை அழைத்துக்கொண்டு பால சூரியன் முன் வருவதைப் போலிருக்கும். இவனுக்கா மரவுரி? இவனுக்கா வெறும் தானியமும், காய் கனிகளும் சேர்ந்த உணவு? இவனுக்கா சுனை நீர்பானம்? இவனுக்கா இடைவிடாத ஏட்டுக்கவலை, கடபட விவஹாரம்? முனிவர் பன்னிரண்டு குமாரர்களிலே தவத்திற்கென்று இவனைத் தெரிந் தெடுத்தது பிழையென்று என் சிந்தைக்குப் புலப்பட்டது. நான் இப்படி யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே முனிவர்களின் வேதாந்த தர்க்கம் முடிந்து விட்டது. தபோமுனி என் சிந்தையை விழியால் நேருக்கு நேரா கப் பார்த்தவர் போன்று, "இத்தனை ராஜலக்ஷணம் வாய்ந்த குமாரனைத் தாம் பிராமண தர்மத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு, மற்றப் பிள்ளைகளை யெல்லாம் வெளியே அனுப்பிவிட்டமைக்கு முகாந்தரம் தெரி விக்கவேண்டும்" என்று கண்வரிடம் கேட்டார்.

கன்வர் மகனைநோக்கிக் "குழந்தாய், இன்றைக்கு ஜ்யோதிஷத்திலே—அதாவது, வானத்து கிரக நக்ஷத் திரங்களை அளக்கும் கணித நூல். எருமைமாடு கெட் டுப்போனால், வழிசொல்லப் படிக்கும் பல நூலன்று— தரிசனாப்பியாஸம் (பார்த்துப் பழகல்) செய்ய வேண்

டிய தினமாயிற்றே. நீ தனியே போயிருந்து நக்ஷத்திர ஸ்தானங்களை சரியாகத்தெரிந்துகொண்டுவா” என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டார்.

மகனைப் பற்றிப் புகழ்ச்சியாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல நேரிடுமாதலால், அவற்றை அவன் காதில் விழும்படி சொல்ல முனிவருக்கு விருப்பமில்லை. குமாரன் வெளியே சென்றான். பின்பு முனிவர் பின் வருமாறு சொல்லலாயினர்:—

“அதர்மத்தைக் கொல்வதைக் காட்டிலும், அஞ்ஞானத்தைக் கொல்வதற்கு அதிக வீரத்தன்மைவேண்டும். ஜனங்களுக்கு சரீர ஸம்பந்தமான இன்மைகளைத் தவிர்த்து ரக்ஷிப்பது சூத்திர, வைசியர்கள் கடமை. தர்மத்தை க்ஷத்திரியன் ரக்ஷிக்கிறான். நான் முன்பு சொல்லியபடி, ஞானத்தைப் பிராமணன் ஸம்ரக்ஷணை செய்கிறான். பிராமணனுக்கு அளவற்ற வீர்யம் வேண்டும். அளவற்ற தேஜஸ் வேண்டும். அளவற்ற திடமும் பராக்கிரமும் வேண்டும். அஞ்ஞானத்தின் படைகள் எண்ணற்றன. அஞ்ஞான ஊற்று வற்ற வற்றத் தொலையாது. அஞ்ஞான விருக்ஷத்தின் வேர் ஆதி சேஷன் முடிவரையிலே உண்டு. அப்படைகளை வெல்வதும், அவ்வூற்றை வற்றடிப்பதும், அந்த விஷ மரத்தை வேரறுப்பதும், ஸாமான்யமான காரியமன்று.

“மஹாபாரதப்போரிலே, பார்த்தனை விடக்கிருஷ்ணனுக்கு வேலை அதிகம், கிருஷ்ணனுக்கு எவ்வளவு

வேலையுண்டோ, அவ்வளவு வேலை வேதவியாஸருக்கு முண்டு.''

நானாவிதமான விஷயங்களைப் பற்றி ஸம்பாஷணை செய்துவிட்டு, இலேயான ஆஹாரமுண்டு, பின் நித்திரைக்குப் போய்விட்டோம். மறுநாள் காலையில்எழுந்து தபோமுனிவரும் நானும்நித்யானுஷ்டானங்கள்முடித்துக்கொண்டு, ஸத்யராமன் என்ற க்ஷத்ரிய வீரனுடைய மாளிகைக்குச் சென்றோம். தபோமுனிவர் வரவைக் கேட்டவுடனே, ஸத்தியராமன் எதிர்கொண்டு வந்து, உபசாரங்கள் பேசி ஓர் மண்டபத்திற்குஅழைத்துப்போய், எங்களை ஆஸனங்களிலே அமர்வித்துத் தானும் வீற்றிருந்தான். முனிவர் மெல்ல என் கதையைத் தொடங்கினார்.

ஸத்யராமன் தனது வீரத்தோள்கள் குலுங்க நகைத்துப் பின், "நான் காவலாளி, எனக்குச் சாதுரியமாகவும், தெளிவாகவும் ஒரு விஷயத்தை யெடுத்து உபதேசிக்கும் திறமை கிடையாது. மேலும் தருமராஜனுடைய ஸேனைத்தலைவர்களில் என்னிலும் க்ஷத்திரிய குணங்களிலே சிறந்தோர் பலர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களை யெல்லாம் விட்டுத் தரும திருஷ்டாந்தமாக அடியேனைத் தெரிந்து கொண்டதை, நான் பாக்கியமாகக் கருதுகின்றேனாயினும், எனது தகுதியின்மையைப் பற்றிய உணர்ச்சி என் மனதிலிருந்து மாறவில்லை'' என்றான்,

பின்பு, என்னை நோக்கி, "தாம் கேள்விகள் கேட்டால் என்னால் இயன்றமட்டும் மறுமொழிகள் சொல்லி

சந்தேக நிவர்த்தி செய்யக் காத்திருக்கிறேன்” என்று கூறினான்.

“க்ஷத்திரியனுக்குரிய கடமைகளிலே, முதற்பட்டதும், மற்றக் கடமைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமுமாகிய மூலதர்மம் யாது? அதை எனக்குத்தெளிவுறக் கூறவேண்டும்” என்றேன்.

முன்னே வீற்றிருந்த வீரனுடைய சிங்க முகத்திலே ஒளி வீசிற்று. கண்கள் அறிவுப் பொருளை உமிழ்வன போலத் தோன்றின. உடல் முழுவதிலும் ஒரு புதிய நிகழ்ச்சியும், பூரிப்பும் கண்டேன்.

பரவசமடைந்து குரு சொல்லும் வசனங்களை அநுபவ நிலையிலிருக்கும் சீடன் கேட்பது போல அடங்காத தாகத்துடன் கேட்கலாயினேன்.

“மித்திரா, க்ஷத்திரியனுடைய கடமைகள் பலவற்றிற்கும் எது தாய் என்று கேட்டாய். க்ஷத்திரியனுடைய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் அடியிலுள்ள ஊற்றெதுவென்று வினவினாய். அதனைச் சொல்லுகிறேன், கேள். அது போர்! போர்தான் க்ஷத்திரியனுடைய முதல் தருமம். போர்தான் உண்மையான க்ஷத்திரியனுக்கு மூச்சு. போரே அவனுடைய உயிர். எந்த க்ஷணத்திலே போரை நிறுத்துகின்றானோ, அந்தக் கணத்திலே க்ஷத்திரியன் பேடியாய்விடுகிறான். பின்பு அவன் மரம், அவன் பிரேதம், அவன் பொய், அவன் பேசுதற்கரிய இகழ்ச்சியாக முடிக்கின்றான். மித்திரா, நான் உனக்கு வேதாந்த சாஸ்திரம் சொல்லக் கூடிய

வனன்று. அதர்மம் ஆதியிலே எப்படி உண்டாயிற் றென்பதை நமது முனிவர் போன்ற ஞானிகளிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள். ஆனால், ஒரு செய்தி மட்டும் நான் அறிவேன். அதர்மம் எப்போதும் நமது முன்னே நிற்கின்றது. எதன் பொருட்டு நிற்கின்றது? உன் கையால் கொலையுண்டு சாகும் பொருட்டாக. அது என்ன சொல்லுகிறது? 'அப்பா, உன் கையிலேயுள்ள கோடரியை என் தலையிலே அடித்து என் தலையை இரண்டு கூறாகப் பிளந்து விடு' என்று சொல்லுகிறது.

"அதர்மங்கள் ரக்த பீஜ முடையவை. கொல்லக் கொல்ல மேன்மேலும் பிறந்துகொண்டே யிருக்கும். க்ஷத்திரியனுடைய கடமை யாதென்றால் அவற்றைத் தன் உயிருள்ளவரை வெட்டித் தள்ளிக் கொண்டே யிருக்கவேண்டும். நாள்தோறும் ஸூர்யன் இருளைச் சுற்றிச் சுற்றித் துரத்திக் கொலை செய்துகொண்டு வரு கிறான். சூரியனே முதலாவது க்ஷத்திரியன். எங்கள் குலத்துக்குப் பிதாமஹன்.

"அதர்ம நாசத்திற்காகப் போர் செய்து கொண் டேயிருப்பது தான் க்ஷத்திரிய தருமமென்று சொன் னேன். அத்தொழிலுக்கு உரிய பயிற்சியும் ஸாதனங் களும் கைக்கொள்ளுதல் அவசியமென்று கூறுதல் மிகையாம்" என்று முடித்தான்.

நித்தியமாக இருக்கும் அதர்மங்களை நாம் அடிக் கடி கொல்வதில்தான் என்ன பிரயோஜனம் என்றெண் ணித் திகைக்கலானேன். அந்தக் கேள்வியை ஸத்ய

ராமனிடம் கேட்டதற்கு அவன் சிறிதேனும் மயங்குத லின்றிப் பின் வருமாறு உத்தரமளித்தான்.

"தமோகுணம் கேட்கின்ற கேள்வி! மித்திரா, கர்மம் (தொழில்) செய்யாமல் மனிதன் அரை க்ஷண மேனும் இருக்க முடியாது. நீ விரும்பினாலும், விரும்பா விட்டாலும் தொழில் செய்துகொண்டேயிருக்க வேண் டும் என்பது விதி. அந்தக் கர்மத்தைக் கடலலைப் பட்ட துரும்புபோலச் செய்யாமல், ஸூர்யனைப் போலச் செய்வது பெருமை யல்லவா? ஸாதாரண சரீர ஸௌகங்களைப்பற்றிய காரியங்களிலே கூட மனிதன் இவ்வித யோசனை செய்வதில்லை. ஓயாமல் அழுக்காகும் உடலை நித்தியம் ஏன் தண்ணீரால் கழுவ வேண்டும்? கழுவக் கழுவ அதுதான் மேன்மேலும் அசுத்தப் பட்டுக் கொண்டு வருகிறதே, என்று யோசித்து எவ னேனும் ஸ்நானம் இல்லாமல் இருக்கிறானா? கணத் திலே தோன்றி யழியும் உடலுக்குச் செய்யும் உபசா ரம் நிரந்தரமாகிய தர்மத்துக்குச் செய்யலாகாதா?

"மேலும், அதர்மம் தர்மத்திற்கு உணவு. ஆத லால் தர்மம் இருக்கும்வரை அதுவும் இருந்தே தீரும். இது நியாயமே. அதர்மம் முற்றிலும் இறந்து சூன்ய மாய்ப் போய்விடுமானால், பின்பு தர்மம் உண்ண உண வில்லாமல் தானும் மடிந்துவிடும்" என்றான்.

தர்ம லோகத்தில் எனக்கு நெடுங்காலம் வசிக்கும் பாக்கியமில்லை. க்ஷத்திரிய வீரனுடைய வீட்டைவிட்டு

வெளியேறிய பிறகு பல விடங்களுக்கு என்னைத் தபோ முனிவர் கொண்டு சென்றார். அதன் பிறகு ஜீரண மாகாத ஓர் உணவு நெடுநேரத்திற்கப்பால் வயிற்று வலி யுண்டாக்குவது போல, எனது புண்ணியத்தால் எரிக்கப்படாத ஓர் கர்மம் ஏதோ ஓர் மூலையினின்று வெளிப்பட்டு என் உள்ளத்திலே தர்ம ஸாதனைக்கு விரோதமாகிய ஓர் விருப்பத்தைக் கொண்டு நுழைத் தது. தபோமுனிவர் எனக்குப் பல தார்மிகப் புதுமை களைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதே அவ்விருப் பம் மீட்டுமீட்டும் எனது ஹிருதயத்தில் கிளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சில தினங்களுக்கப்பால், ஒரு சமயம் என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டுத் தபோமுனி ஏதோ வேலையாகப் போயிருந்தார். பிராரப்த கர்மப் பயன்! நான் தனியே யிருக்கும்போது நீசமனம் இலேசாகப் பர்வதகுமாரி யின் உருவத்தைக்கொண்டு எதிரே நிறுத்தியது. 'ஆ! என்ன இன்பமா யிருந்தது அந்தக் காலம்!' என்று நினைத்தேன். எதிரே நின்ற மோஹன விக்கிரஹம் இன்னும் சிறிது நெருங்கிற்று. நான் அதைத் தழுவும் பொருட்டாக எழுந்தேன். எனது கைகளுக்கிடையே மின் வெட்டு முன் பர்வதகுமாரி வந்து நின்றாள். இதழ்களோடு இதழ் பொருத்தி ஒரு க்ஷணம் மோஹ பரவசத்திலே இருந்தேன். இரண்டு மூன்று பூமிகள் இடிந்து விழுந்தது போலப் "படோர்" என்று ஒரு சப்தம் கேட்டது. "கோ" என்றலறி மூர்ச்சை போட்டு விழுந்தேன்.

கண்ணை விழித்துப் பார்க்கும்போது பழைய திருவல்லிக்கேணியில் பழைய இடத்திலே என்னைச் சுற்றிச் சிலர் விசிறிக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டேன். "என்ன செய்கிறீர்கள்" என்று கேட்டதற்கு, "நீ பேய்கண்டவன் போல அலறினாய். நாங்கள் வந்து பார்க்கும்போது மூச்சில்லாமலிருந்தது. பலவிதமான சைத்யோபசாரங்கள் செய்த பிறகு இப்போது மூச்சு விடுகிறாய்" என்றார்கள்.

"ஐயோ, மூச்சுப் போயிருந்தாலும் பெரிய காரியமில்லையே, தர்மத்தைத் தவற விட்டேனே!" என்று கூறிக் கண்ணீர் சிந்தினேன்.

முற்றிற்று.

